

Curierul Adventist

ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN A. Z. Ș.
DIN
REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

ANUL XLIV
SEPTEMBRIE — OCTOMBRIE 1966

CURIERUL ADVENTIST

Organ al Cultului Creștin A.Z.S.
din
Republica Socialistă România

C U P R I N S

<i>Binefacerile Păcii</i>	H. Artenian
<i>Nu le mai vrem (versuri)</i>	D. Florea
<i>Arta de a fi sănătos</i>	T. Gr.
<i>Din viața bisericii</i>	D. Popa
<i>Probleme de doctrină</i>	Exeget
<i>Lucruri mici, efecte mari</i>	E. Grigoaș
<i>Vorbirea, binecuvântare sau blestem ?</i>	N. Bastoreală
<i>Moise și șarpele de aramă</i>	V. Florescu
<i>Sfârșit de toamnă (versuri)</i>	I. Bătrina
<i>Adevăr și minciună</i>	St. Radu
<i>La sfânta cină (versuri)</i>	T. Zamfir

CURIERUL ADVENTIST

Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea din Republica Socialistă România. Apare la două luni sub conducerea unui comitet. Redacția și Administrația : București, Str. Labirint 116, Raionul T. Vladimirescu, Telefon : 21.59.60

Redactor :
Dumitru Popa

„BINEFACERILE

PĂCII...!

Oamenii urmăresc fericirea.

Dorința după fericire e în-născută în inimile tuturor, iar dreptul la această fericire este recunoscut unanim și prescris cu litere sfinte în legile tuturor națiunilor civilizate. Dacă oamenii își doresc fericire unii altora, dacă părinții doresc fericirea copiilor lor, atunci, prin comparație, trebuie să ne dăm seama, în ce măsură dorește Bunul Dumnezeu fericirea creaturilor Sale! Mîntuitorul spunea mulțimilor adunate în jurul Său, în ziua aceea memorabilă, cînd a ținut prima Sa predică, cu ocazia inaugurării activității Sale mesianice: „Cine e omul acela dintre voi, care, dacă-i cere fiul său o pîine, să-i dea o piatră, sau dacă-i cere un pește, să-i dea un șarpe? Deci dacă voi, care sînteți răi, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cît mai mult Tatăl vostru, care este în ceruri, va da lucruri bune celor ce I le cer?“ Mat. 7, 9—11.

Deci părinții caută să asigure fericirea copiilor lor, nu numai prin grija veghetoare și iubirea neobosită pe care o dovedesc fără întrerupere, dar în măsura posibilităților lor, le procură și daruri, ca să le asi-

gure existența lor, și să le mărească fericirea. Cu mult mai mult decît noi oamenii, și mai mult decît cei mai buni și mai iubitori părinți, e Tatăl ceresc, care, cu dragostea Sa părintească și cu darurile Sale cerești, urmărește fără încetare fericirea noastră atît pentru viața aceasta, cît și pentru viața viitoare, adică viața veșnică.

Dragostea Sa divină care îi umple inima Sa de Tată, și care se revarsă din inima Sa iubitoare și umple creațiunea Sa, a dovedit-o față de noi, cum nu a dovedit-o față de alte lumi, prin faptul că a consimțit ca Fiul Său adorat Isus Hristos, să-Și dea viața Sa ca preț pentru răscumpărarea noastră. În convorbirea pe care a avut-o cu Nicodim în noaptea aceea de neuitat pentru învătătorul iudeu, Mîntuitorul i-a declarat cu cele mai solemne cuvinte: „Fiindcă atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică“. Ioan 3, 16.

Iar din mulțimea darurilor Sale, pe care le revarsă zi și noapte asupra pămîntului nostru și asupra vieților noastre,

ca să ne umple inimile de mulțumire, de belșug și de fericire, putem să punem la loc de frunte prețiosul și cerescul dar al păcii și al binefacerilor ei.

Faptul că pacea trebuie să ocupe primul loc în viața oamenilor și preocuparea creștinilor, se vede cu claritate și cu putere din solia pe care au adus-o îngerii, mai întîi păstorilor de pe cîmpiile Betleemului, cînd i-au anunțat că, conform făgăduinței și profetiei, în staulul de la marginea cetății, S-a născut Mîntuitorul. Ei au spus atunci, care e de fapt dorința Tatălui ceresc în legătură cu lumea noastră. Citim și astăzi cu uimire și cu recunoștință, această dorință divină: „și pe pămînt să fie pace între oamenii plăcuți Lui“. Luca 2, 14. Ca ur. Tată bun și iubitor, El știa că dacă e pace, atunci fericirea poate să fie asigurată în viață, în familie, în societate și în lumea întreagă. Atunci, copilașii cei drăgălași, băiețașii cei curajoși și fetițele cele gingașe, pot să se joace în voie și, după ce au obosit de alergătură, pot să doarmă liniștiți. Atunci, elevii și elevele pot să-și urmeze cursurile și să învețe cu tot

elanul, neturburați, spre a se putea pregăti pentru obligațiile vieții de mîine; atunci tinerii și tinerele se pot căsători și își pot întemeia familia, în care să poată trăi o viață fericită și folositoare; atunci bătrînii și bătrînele pot fi siguri că vor avea un apus liniștit și mulțumitor. Și, desigur că numai atunci, adică numai în condiții de pace, pămîntul acesta atît de darnic, pe care l-a făcut Dumnezeu, nu ca să fie pustiu, ci l-a întocmit ca să fie locuit, poate să-și dea rodirile sale bogate, și să îndeustuleze pe oamenii care îl muncesc. Iar fabricile, uzinele, întreprinderile, împreună cu instituțiile de cultură și lumină, pot să funcționeze și să prospereze, asigurînd un nivel de trai tot mai ridicat, și o civilizație în continuu progres.

Mîntuitorul, care a întemeiat această Biserică, a spus celor dintii evangheliști, pe care i-a trimis cu vestea cea bună: „În orice casă veți intra, să ziceți întîi: 'Pacea să fie peste casa aceasta'“. Luca 10, 5. Deci, mai întîi pacea, și după aceea, aveau să urmeze celelalte lucruri rînduite pentru mîntuirea lor. Dar dacă nu era pace, nici celelalte lucruri nu puteau să urmeze.

Apostolul Pavel scria lui Timotei, și prin el credincioșilor din bisericile pe care avea să le viziteze acest ucenic valoros; „Vă îndemn, dar, înainte de toate, să faceți rugăciuni, cereri, mijlociri, mulțumiri pentru toți oamenii... ca să putem duce astfel o viață pașnică și liniștită, cu toată evlavia și cu toată cinstea“. 1 Tim. 2, 1—2. Marele apostol știa că într-o viață pașnică și liniștită se poate exemplifica credința, se poate exercita toată

evlavia pe care o simte creștinul și toată cinstea pe care el ar dori să o arate, ca un prinos adus lui Dumnezeu și acestei credințe curate și foarte folositoare pentru noi. „Urmăriți aceste două lucruri, spune el în epistola sa către evrei. Ele sînt atît de importante, încît, deși numai două, cuprind însă în ele pe toate celelalte lucruri, atît cele de origină cerească, adică cele ce sînt în legătură cu divinitatea, cît și cele ce sînt în legătură cu viața și cu fericirea de pe pămînt. Reținem însă expresia „cu toții“. Aceasta înseamnă că, în ceea ce privește PACEA, toți creștinii trebuie să se unească, toate eforturile trebuie să fie combinate, toate sacrificiile trebuie să fie făcute pentru atingerea acestui țel suprem și nobil: PACEA. Pacea trebuie susținută. Pacea trebuie păstrată. Pacea trebuie să domnească. Nu războiul are ultimul cuvînt, ci pacea. Nu moartea are ultimul cuvînt, ci viața. Pacea a biruit totdeauna, pentru că pacea este de la Dumnezeu. Domnul Isus Hristos a fost numit Domnul Păcii, iar Dumnezeu Tatăl, se intitulează pe Sine Dumnezeul Păcii. Fiii Săi, în toate veacurile au fost numiți fiii păcii, iar solia Sa e o solie de pace, încrustată întocmai ca o piatră prețioasă, în Evanghelia păcii. De aceea și noi, întocmai ca și psalmistul de pe vremuri, trebuie să fim „pentru pace“. Războiul înseamnă ruină și moarte, în timp ce pacea înseamnă viață și fericire. „Căci Eu știu gîndurile pe care le am pentru voi, zice Domnul, gînduri de pace și nu de nenorocire, ca să vă dau un viitor și o nădejde“. Ier. 29, 11. „Dumnezeul păcii să vă sfințească El însuși pe deplin; și duhul vostru, sufletul vostru și trupul vostru, să fie păzite întregi, fără prihană, la venirea Domnului nostru Isus Hristos“. 1 Tes. 5, 23.

H. Artinian

NU LE MAI VREM... NE-AM SĂTURAT...!

*Sînt multe rele pe pămînt,
Dar unele sînt mai avane;
Păgubitoare toate sînt,
Pilduitoare și dușmane.*

*Minciuna este cea dintîi,
În marele alai de rele;
Ea lasă suflete pustii
Și cerurile fără stele.*

*Desfriul nu e mai prejos,
Stricînd familia, vezi bine;
Iluzii sterpe, cu prisos,
Ascunde-n mrejele lui fine.*

*Războiul-fiul urei e,
Distrugător de multe bunuri;
Dușman al păcii dulci, el e.
Vorbind prin groaznic glas
de tunuri.*

*Beția prinde omul bun
Și-l schimbă într-o cruntă
fiară,
Din suflet nobil, un nebun,
Mîncat de boli și de ocară.*

*Fumatul, răul fără rost,
Făgăduind calm și putere,
Vicleană patimă ne-a fost
Dînd chinuri, cancer,
neplăcere.*

*O, cînd striga-vom noi odat'
Sătui de toate-aceste rele:
„Nu le mai vrem! Ne-am
săturat!“
Și vom fugi-ngroziți, de ele?!
neplăcere.*

D. FLOREA

*

SĂNĂTOS !

Arta de a fi sănătos, este definierea, bineînțeles în termeni literari, a acelei priceperi de ordin sanitar, cu ajutorul căreia se poate realiza o sănătate cât mai deplină. Priceperea aceasta însă, nu este urmarea unei întâmplări oarbe, ci rezultatul însușirii unui minimum de cunoștințe sanitare. De aceea prin arta de a fi sănătos se înțelege de fapt știința de a fi sănătos și ca o completare la aceasta putem afirma, că pentru aplicarea în practică a cunoștințelor dobândite se cere și o anumită doză de artă personală.

Arta de a fi sănătos se referă înainte de toate, la acele măsuri medicale, prin care se realizează prevenirea bolilor. Există în cadrul medicinei umane, o medicină a bolii, care cuprinde tot arsenalul de luptă împotriva unei boli declanșate, dar există paralel cu ea și o medicină a sănătății, care conține elemente de menținere a stării de sănătate existente, elemente care se încadrează în termenul larg de profilaxie sau sanogeneză. Aceasta din urmă constituie punctul central în jurul căreia gravitează toată arta de a fi sănătos.

Pentru o mai bună înțelegere a noțiunilor referitoare la îngrijirea sănătății sub un anumit aspect, vor fi expuse pe rând: arta de a fi sănătos, arta de a suporta boala și arta de a îngriji de bolnav.

Există o categorie de oameni, care fac din grija pentru sănătatea lor, o problemă permanentă. Ei își dau seama că menținerea unei stări de bine fizic și psihic, nu e re-

zultatul unei pure întâmplări, ci urmarea unei dirijări gândite a propriei lor persoane. Această lucrare cere nu numai cunoștințe, ci și dispoziția sufletească de a transforma în fapte cele știute. Aceasta este în fond, ceea ce numim cu un termen mai expresiv, arta de a fi sănătos. A avea putere să respecti permanent regulile de igienă, să fii echilibrat în înțelegerea și aplicarea cunoștințelor sanitare, fără exagerări și absurdități, este cu adevărat o artă.

Unii oameni se arată nepăsători față de regulile de igienă, ei lasă mașinăria ființei lor să funcționeze nesupravegheată, ei sînt lipsiți de arta de a înțelege valoarea legilor sănătății. Alții dimpotrivă se preocupă exagerat de ei înșiși; ei nu văd în jurul lor altceva decît cauze de îmbolnăvire și duc pînă la absurd grija lor de îngrijire a sănătății. Din cele expuse mai sus reiese că este o artă să aplici echilibrat ceea ce știi. Aceasta este de fapt tot fondul artei de a trăi.

Arta de a suporta boala se înscrie și ea pe o treaptă egală cu aceea de a preveni îmbolnăvirea. Unele persoane, în fața bolii, sînt cuprinse de atîta panică sufletească, încît devin ele înșile o piedică în lupta de însănătoșire a propriului lor organism Alții dimpotrivă tratează la mod rece și indiferent totul, neascultînd de indicațiile necesare vindecării. Și în primul caz și în al doilea, greșeala e tot atît de mare. A avea o atitudine justă față de boală e uneori o adevărată artă.

A suporta boala e o artă, care cuprinde și alt aspect, acela referi-

tor la conduita față de cel din jur. E drept că suferința schimbă pe om și îi imprimă trăsături sufletești anormale, dar bolnavul trebuie să știe să-și stăpînească firea, ca să nu întunece cu suferința sa viața altora. A fi plăcut și în situația creată de boală, este pe drept cuvînt o dovadă de multă demnitate sufletească și în același timp o artă deosebită.

Alături de arta de a fi sănătos și de arta de a suporta boala se situează și arta de a îngriji de bolnav. Dacă ne îngrijim sănătatea, nu facem decît un lucru firesc, îngrijind însă de alții, facem un gest de profundă umanitate. Părințele medicinei, Hipocrate, spunea acum două mii de ani, că cel care alină suferințele face un lucru divin. Se înțelege de aici ce răspundere apasă pe umerii ficcărui om, în privința acordării îngrijirii necesare semenului său în caz de îmbolnăvire.

Apropierea de bolnav este însă o acțiune, care cere o adevărată artă, de care îți dai seama abia atunci cînd tu însuși ai nevoie de ajutorul altora. O vorbă incurajatoare, o privire sigură este de un imens ajutor bolnavului. A te feri să-i vorbești de cazuri grave de îmbolnăvire, a nu-l sugestia negativ pe cel bolnav, este nu numai o artă, ci și o conduită de bun simț. Bolnavul e nerăbdător, plictisitor, pretențios poate și cere din partea noastră sacrificiu de sine, oboseală și nesomn, dar toate acestea nu constituiesc nici o piedică de a face bine, celui care posedă arta de a îngriji de bolnavi.

T. GR.

LUCRĂRILE ADUNĂRILOR GENERALE-ELECTIVE ALE CONFERINȚELOR

În numărul din ianuarie-februarie 1966 al revistei noastre, am prezentat un scurt raport al lucrărilor electivă din cadrul comunităților de pe întreg cuprinsul Uniunii de Conferințe A.Z.S. din patria noastră, cum și de la adunările districtuale-electivă, la care au fost aleși delegații care să reprezinte Comunitățile, la Adunarea Generală a Conferinței respective.

Subliniem cu acea ocazie, că toate adunările electivă ale Comunităților și ale districtelor-electivă „s-au desfășurat într-o atmosferă de responsabilitate și

bucurie“. Au fost ocazii de cercetare a inimii și de rugăciuni la Bunul Dumnezeu, pentru viitoarele lucrări ale Conferințelor și Uniunii.

În numărul de față, voi căuta să prezint un succint raport al lucrărilor electivă ordinare ale Conferințelor, care s-au desfășurat în cuprinsul Uniunii noastre, între 26 decembrie 1965 și 16 octombrie 1966. Aceste lucrări se încadrează în viața organizatorică a bisericii noastre și își au rolul lor destul de important în biserică.

Aducerea la îndeplinire a lucrărilor Adunărilor Generale-

Electivă ale Conferințelor, s-a făcut sub conducerea unei comisii numită de Comitetul plin al Uniunii de Conferințe A.Z.S. din patria noastră, în ședința sa din 28 noiembrie 1965. Comisia a fost formată din frații: Tachici Ioan, președintele Uniunii de Conferințe A.Z.S., președintele comisiei, secundat de Alexe Constantin și Popa Dumitru.

Să urmărim acum relatarea — pe scurt — a Adunărilor Electivă ale Conferințelor, la datele și în ordinea în care au avut ele loc.

CONFERINȚA CLUJ

26 DECEMBRIE, 1965

„Participanții la adunarea
Generală Electivă a
Conferinței Cluj.“

FOTO:

V. Moldovan
I. Kiss

Lucrările Adunării Generale-Electivă ale Conferinței Cluj, s-au desfășurat într-un cadru sărbătoresc, în frumoasa capelă a Comunității Cluj, unde se află și sediul Conferinței. Bucuria întâlnirii loială se putea

ușor citi pe fețele tuturor, iar evenimentul comemorativ al nașterii Domnului — sărbătorit de creștinătate — a făcut ca inimile să vibreze puternic pline de dorința de a deveni

staule binecuvântate ale nașterii din nou, ale prezenței divine în viața și activitatea tuturor copiilor lui Dumnezeu și în mod deosebit, a slujitorilor Săi.

Deschiderea lucrărilor a prieluit ocazia unor minute de

*
AL. DELEA

Președintele
Conferinței
Cluj

*

rugăciune și meditație, conduse de fr. I. Tachici, pe baza textelor din Isaia 30,15, Exod. 14, 13—15; 23,20 și Isaia 50,10. Vorbitorul a făcut apel la o deplină subordonare a tuturor, lucrării și conducerii lui Dumnezeu, pentru lucrările cele mari și pline de răspundere la care sînt chemați delegații.

Cu aceste gânduri în inimă, la orele 10,30 încep lucrările Adunării Generale-Elective, pentru care s-a cerut prezența și binecuvîntarea divină.

Fr. Tătaru Teodor, președintele în funcție al Conferinței Cluj, dă citire hotărîrii Comitetului Uniunii privind ținerea acestei Adunări Elective, iar fr. Laszlo Ștefan, secretarul în funcție al Conferinței, dă citire scrisorii de convocare. Constatîndu-se prezența delegaților în numărul legal cerut de rînduiele bisericii, fr. Tătaru T. declară adunarea legal constituită după care adresează un cuvînt de bun venit tuturor celor prezenți.

Sub conducerea fr. Tachici, adunarea votează următorul birou al Adunării Generale-Elective al Conferinței Cluj, în

persoana fraților: Tachici Ioan, Alexe Constantin, Tătaru Teodor, Laszlo Ștefan și Popa Dumitru. Ca secretar al adunării a fost ales fr. Moldovan W. Scrutatori: frații Biro Fr. și Roșca V.

În continuarea lucrărilor fr. C. Alexe prezintă unele aspecte privind tehnica desfășurării lucrărilor, dîndu-se toate lămuririle necesare.

Conform regulilor și instrucțiunilor bisericești, delegații au ales din mijlocul lor un comitet special format din 10 persoane, care lucrînd sub președinția fr. I. Tachici, secondat de ceilalți doi membri ai Comisiei Uniunii, au supus Adunării Generale, numele celor 9 persoane care să formeze comitetul de propuneri. Propunerea a fost votată în unanimitate.

Toate lucrările sînt pătrunse de spiritul responsabilității, dar Comitetul de Propuneri este chemat a concretiza tot ceea ce s-a făcut pînă în prezent. De aceea, retrăgîndu-se pentru a lucra, cu rugăciune și consacrare, după multă chibzuință, comitetul supune adunării electivă numele următo-

rilor frați, care să ocupe funcțiile de răspundere ale Conferinței Cluj, pentru următorul termen statutar.

Președinte : Delea Alexandru
Secretar : Laszlo Ștefan
Contabil : Szeniagolay Arpad
Consilieri : Cazan Petru
Tătaru Teodor

După prezentarea propunerilor de mai sus s-a dat ocazie la contestații, după care supuse iarăși Adunării Generale-Elective aceasta a votat propunerile cauze înaintea ei.

Comitetul de propuneri a mai supus Adunării Generale, propuneri privind componența comitetului pînă al Conferinței și numele delegaților la Adunarea Generală a Uniunii.

Supuse votării, aceste propuneri au fost votate în unanimitate. În cuvintele rostite de fr. Tachici Ioan și Delea Alexandru, președinții nou ales al Conferinței Cluj, s-au adus cuvinte de mulțumire la adresa Bunului Dumnezeu pentru însoțirea și ajutorul avîin. S-a adus un cuvînt de înaltă prețuire față de Inaltele Autorități și față de Departamentul Cultelor. Cu această ocazie, s-a semnat și o moțiune, în care se exprimă profunza noastră recunoștință față de Guvernul Republicii Socialiste România și față de Departamentul Cultelor;

„Asigurăm organele de Stat nu numai de neprecupețitul nostru devotament cetățenesc, ci și de atașamentul nostru deplin față de conducerea Statului și față de salutarele inițiative pe care le ia neîntreput în vederea propășirii și bunăstării întregului popor și ne luăm angajamentul să contribuim și noi din răspuneri la înfăptuirea cu succes a măsurilor și planurilor inițiate de înțelepții și distinși conducători ai țării noastre.

„Conștienți că bunăstarea și prosperitatea oricărui popor sînt posibile numai sub sem-

*
 „Comitetul nou ales al Conferinței
 Cluj, împreună cu delegații
 Unirii”

*
 FOTO :
 V. Moldovan
 I. Kiss

nul păcii, noi și coreligionarii
 noștri sîntem profund intere-
 sați în menținerea și consoli-
 darea păcii. De aceea, declarăm
 că vom sta neîncetat alături de
 oamenii cinstiți care militează

pentru instaurarea unei păci
 generale și stabile în lumea în-
 treagă”.

Într-o atmosferă plăcută, lu-
 crările Adunării Generale-Elec-
 torale ale Conferinței Cluj s-au

încheiat. Bindecuvîntarea cerului
 să fie asupra lucrărilor diri-
 jate și înfăptuite de Duhul lui
 Dumnezeu în biserica Sa.
 Amin.

CONFERINȚA BACĂU

5 IUNIE – 1966

*
 „Participanții
 la adunarea Generală
 Electivă a Conferinței
 Bacău.”

*
 FOTO :
 P. Dumitrescu

O dată cu razele soarelui ce
 îmbrățișa din plin piazurile
 Moldovei, în acordurile înăl-
 țătoare ale unui imn de laudă,
 delegații prezenți la Adunarea

Generală-Electivă a Conferin-
 ței Bacău, întâmpinau cu bucu-
 rie și răspundere, deschiderea
 acestor lucrări importante din
 viața bisericii noastre.

Intrînd în desfășurarea lu-
 crărilor, dîndu-se mai întîi citi-
 re hotărîrii Comitetului Uni-
 unii de Conferințe A.Z.S. cu
 privire la ținerea Adunării Ge-

*

C. CHIORĂSCU
Președintele
Conferinței — Bacău

*

nerale-Elective a Conferinței Bacău, cum și a scrisorii de convocare, fr. Bostan Eugen, președintele în funcție al Conferinței, urează un bun venit tuturor celor prezenți. Constatându-se prezența statutară a delegaților, se declară legal convocată Adunarea Generală-Electivă a Conferinței Bacău, după care fr. Tachici Ioan, preia conducerea lucrărilor, la a cărei propunere, adunarea votează următorul birou: Tachici Ioan, C. Alexe, Bostan Eugen și Popa Dumitru. Secretarul adunării, fr. Popescu Nicolae. Scrutatori: Uba Marin și Mirea Ionel.

Fr. Alexe Constantin, prezintă delegaților prevederile mai importante referitoare la lucrările Adunării Generale-Elective.

Începând lucrările, delegații se împart în cinci grupe pe districte învecinate și acestora li se dă ocazia să vină cu propuneri privind comitetul special. După o scurtă consfătuire aceștia prezintă lista persoanelor, pe care — după trecerea timpului de contestații — adunarea o votează în unanimitate. Aceste 10 persoane, împreună cu Alexe C. și D. Popa și sub conducerea fr. I. Tachici, su-

pune la rindu-le Adunării Generale-Elective, numele celor ce urmează să facă parte din comitetul de propuneri, organ care lucrează la organizarea Conferinței pe următorul termen statutar. Comitetul a fost aprobat cu 45 voturi pentru și 2 abțineri.

După o suficientă chibzuință, se propune Adunării numele fraților Chiorăscu Constantin și Niță Neacșu, pentru ca delegații să aleagă pe unul dintre ei pentru postul de președinte. În unanimitate, Adunarea Generală-Electivă alege pe fr. **Chiorăscu Constantin** ca să îndeplinească funcția de președinte pentru următorul termen statutar. În continuare lucrărilor se completează conducerea Conferinței după cum urmează:

Secretar : Niță Neacșu
Contabil : Popescu Nicolae
Consilier : Bidiuc Ioan

De asemenea Comitetul de propuneri supune adunării spre votare comitetul plin al Conferinței, cum și lista delegaților care să reprezinte Conferința Bacău la Adunarea Generală a Uniunii. Adunarea

*

„Vechiul și noul
comitet al Conferinței
Bacău, împreună cu
delegații Uniunii”.

*

FOTO:
P. Dumitrescu

primește în unanimitate aceste propuneri.

Odată aceste lucrări terminate, toți cei prezenți au mulțumit lui Dumnezeu pentru tot

sprijinul deosebit, implorînd binecuvîntarea Lui asupra bisericii și asupra noilor slujbași ai Conferinței. Toți cei prezenți au semnat o moțiune pe care

au înaintat-o Departamentului Cultelor, în care se exprimă atașamentul nostru față de lucrările și problemele epocii noastre.

CONFERINȚA SIBIU

10 IULIE — 1966

„Participanții
la adunarea Generală
Electivă a Conferinței
Sibiu

FOTO:
C. Contantinescu

Orașul Sibiu a găzduit pe ziua de 10 iulie 1966, pe delegații celor patru regiuni ale Conferinței A.Z.S. Sibiu, sosiți pentru lucrările Adunării Generale-Elective ale Conferinței.

Duminică, 10 iulie 1966 — dimineața. Toți sînt prezenți la sediul Conferinței. Din partea Comitetului Uniunii, sînt prezenți frații: Tachici Ioan, Alexe Constantin și Popa Dumitru.

Căutînd să pregătească inimile celor prezenți pentru lucrările cele mai importante la care au fost chemați, fr. Tachici Ioan a subliniat în câteva cuvinte necesitatea comuniunii noastre cu Dumnezeu, în toate problemele bisericii. Vorbitorul a făcut apel la unirea eforturi-

lor în vederea unității frățești, a spiritualității și a demnității corpului pastorilor și a întregii biserici.

La orele 9,40 se deschide Adunarea Generală-Electivă a Conferinței Sibiu de către fr. Alexandrescu Florea, președintele în funcție al Conferinței, care dă apoi cuvîntul fr. Berner Konrad, secretarul în funcție al Conferinței care citește hotărîrea Comitetului Uniunii și a Conferinței pentru ținerea acestei adunări, cum și scrisoarea de convocare.

Biroul adunării este format din frații: Tachici Ioan, Alexe Constantin, Alexandrescu Flo-

rea și Popa Dumitru. Secretarul adunării, fr. Berner K. Scrutatori, Vulvară Ioan și Seiche Petre.

Trecînd la constituirea comitetului special, delegații propun un număr de 11 persoane care să formeze acest comitet. Supuse adunării, propunerile sînt votate în unanimitate. Acest comitet, după ce se consultă — cu tot simțul responsabilității ce se impunea — supune Adunării Generale-Elective, lista comitetului de propuneri care a fost votat cu 37 voturi pentru, 5 contra și 3 abțineri.

Incepîndu-și lucrările, acest comitet prezintă adunării următoarea listă care după contestațiile ce au avut loc — a fost supusă votului Adunării Generale :

*

AL. CONSTANTINESCU

Președintele
Conferinței — Sibiu

*

**Președinte : Constantinescu
Alexandru**
Secretar : Berner Konrad
Consilier : Pălășan Aurel

Comitetul de propuneri mai prezintă adunării lista comite-

tului plin al Conferinței Sibiu, cum și propunerile privind delegații care să reprezinte Conferința Sibiu, la Adunarea Generală a Unuinii. Toate aceste propuneri au fost votate de Adunarea Generală.

Cu acestea, lucrările Adunării Generale-Elective ale Conferinței Sibiu au luat sfîrșit, nu mai înainte ca toți cei prezenți să-și exprime verbal și în scris, mulțumirea față de conducerea Bisericii și față de Înaltele Autorități și Departamentul Cultelor, pentru toate cele de care ne bucurăm în patria noastră. Printr-o moțiune semnată de toți delegații, se exprimă atașamentul față de lucrările cele mari ale epocii noastre, ale Pateriei noastre dragi, Republica Socialistă România.

CONFERINȚĂ BUCUREȘTI

16 OCTOMBRIE — 1966

*

„Participanții
la adunarea
Generală
Electivă a
Conferinței
București

*

FOTO Bujor

Cerul înșorit al unei toamne pline de bogăția roadelor, s-a acoperit de nori negri și o ploaie deasă, arvuna belșugului de miine, a învăluit capitala scumpei noastre patrii! Bucureștii... primea astfel în cea de a doua jumătate a lunii octombrie, pe delegații și invitații la Adunarea Generală-E-

lectivă a Conferinței A.Z.S. București.

Sala cea mare și frumoasă a Comunității Grand, de la sediul Conferinței, a răsunat de acordurile frumoase și inspiratei cîntări: „Lucrarea Doamne este a Ta“. Apoi înaintea celor prezenți se prezintă tablourile cele

frumoase ale făgăduințelor divine, subliniind importanța acțiunilor noastre, atît în ceea ce privește mîntuirea noastră, cît și viitorul bisericii din care facem parte. În cuvîntul său, fr. Tachici Ioan a prezentat textele din Exodul 14, 12, și Isaia 30, 15, și Habacuc 2, 1.

Cu aceste gânduri în inimi, încep lucrările Adunării Generale-Elective ale Conferinței București.

Hotărîrea comitetului Uniunii, a comitetului Conferinței cum și scrisoarea de convocare, sînt citite de fr. Pascu Ioan, secretarul în funcție al Conferinței. Constatîndu-se unele lipșuri dintre delegații titulari, în urma propunerilor din sală, adunarea votează în unanimitate pe frații: Caraivan Fănică, Ieremia Arthur și Stoenescu Daniel, ca delegați titulari.

Adreșîndu-se celor prezenți fr. Pîrvan Marin, președintele în funcție al Conferinței urează un bun venit tuturor.

Luînd conducerea adunării fr. Tachici Ioan, supune votului biroul adunării format din: Tachici Ioan, Alexe Constantin, Pîrvan Marin și Popa Dumitru. Secretarul adunării, fr. Pascu Ioan. Scrutatori: Chițu Marin și Ieremia Arthur. Toate au fost primite în unanimitate.

Și de data aceasta, delegații împărțiți în cinci grupe de districte învecinate, formează un grup de 10 bărbați, care sub conducerea fr. Tachici I. și secondat de Alexe Constantin și Popa Dumitru, se constituie într-un comitet special, comitet votat în unanimitate de delegați. La orele 10,45 acest comitet împuternicit de adunarea generală, se retrage pentru a lucra, în vederea propunerilor privind Comitetul de Propuneri. Ca secretar al acestui comitet a fost ales fr. Păun Corneliu.

După lucrările necesare, se supune Adunării Generale lista comitetului de propuneri, listă ce este votată în unanimitate. Adunarea este acum în posesia acestui organism ce poate lucra efectiv. Secretar al comitetului de propuneri este ales fr. Ieremia Arthur.

În continuarea lucrărilor, comitetul de propuneri sub conducerea fr. Tachici Ioan, împreună cu Alexe Constantin și Popa Dumitru, cu rugăciune și pătruns de spiritul responsabi-

*

I. BARBU

Președintele
Conferinței — București

*

lității, lucrează la propunerile privind persoana președintelui Conferinței. Comitetul de propuneri aduce înaintea Adunării Generale numele fraților: Pîrvan Marin și Barbu Ioan, dintre care adunarea să aleagă pe viitorul președinte al Conferinței. Trecîndu-se la vot, adunarea alege ca președinte al Conferinței București pentru următorul termen statutar, pe fr. **Barbu Ioan.**

După cîteva cuvinte rostite de fr. Tachici I., Barbu I. și Pîrvan Marin, comitetul se retrage pentru continuarea lucrărilor. La terminarea acestor lucrări, adunarea votează următoarele:

Secretar : Pîrvan Marin
Contabil : Stoica Dumitru
Consilieri : Hrant Artenian
Cojea Vasile
Serssea Pompilian

De asemenea se mai supune votului Adunării Generale lista comitetului plin al Conferinței și a delegațiilor care să reprezinte Conferința la Adunarea Generală a Uniunii. Toate aceste propuneri sînt votate în unanimitate.

Asîfel lucrările sînt încheiate, aducîndu-se mulțumiri lui Dumnezeu, pentru modul liniștit, armonios și plin de res-

ponsabilitatea în care s-au desfășurat toate lucrările. Toți cei prezenți au semnat o moțiune în care se spune:

„Cu această ocazie deosebită, dorim să ne exprimăm grațitudinea noastră față de Consiliul de Stat al Republicii Socialiste România, Președinția Consiliului de Miniștri, și Departamentul Cultelor, pentru înțelegerea cu care am fost întîmpinați în toate problemele culturale datorită spiritului înalt de apreciere a libertăților religioase.

„În ceea ce ne privește, ținem să asigurăm din nou toate organele de stat, că atît libertatea de manifestare religioasă, cît și celelalte drepturi cetățenești consfințite în Constituție, vor fi folosite de noi toți numai și numai spre binele și prosperitatea scumpei noastre Patrii: Republica Socialistă România.

„Asigurăm de asemenea organele de stat ale țării noastre de loialitatea noastră neprecupețită și de atașamentul nostru deplin față de inițiativele salutare pe care le ia neînterupt în vederea propășirii și bunei stări a întregului popor. Cu acest prilej ne luăm angajamentul să contribuim și noi din

(Continuare în pagina 16)

„PROBLEME DE DOCTRINĂ“

Am cercetat pînă în prezent diferite aspecte ale problemei legate de perpetuitatea și obligativitatea celor Zece Porunci, pentru cei credincioși, pentru Creștini. Am trecut în revistă, diferite obiecțiuni ridicate chiar de lumea creștină, în legătură cu acest fundamental punct de doctrină. În cele ce urmează vom căuta să ne ocupăm de unele texte ce vizează aceeași problemă.

„Apostolul Pavel, spun unii dintre cei ce contestă perpetuitatea și obligativitatea

celor Zece Porunci, declară că „nu sîntem sub lege, ci sub har“ (Rom. 6, 14.). Legea a fost dată de Moise, dar harul și adevărul vin de la Domnul Isus (Ioan 1, 17). Apostolul Pavel mai declară de asemenea că, Domnul Hristos este sfîrșitul Legii, pentru că „oricine crede în El, să poată căpăta neprihănirea“. Rom. 10, 4. Aceste texte, susțin aceștia, dovedesc faptul că Legea celor Zece Porunci a fost abolită, desființată, de către Domnul Hristos. Cum se prezintă oare lucrurile?

Nu există nici un conflict între Lege și har, sau între Lege și Evanghelie. Una sau două definiții simple ne va ajuta în această problemă. Prin „Lege“ noi înțelegem standardul lui Dumnezeu cu privire la bine și rău — mijlocul de comparație prin care noi putem cunoaște dacă sîntem sau nu în cadrul cerințelor lui Dumnezeu. Expresia „Evanghelie“ înseamnă vestea cea bună — vestea cea bună a mîntuirii din păcat (Matei 1, 21). Iar Sf. Scriptură definește păcatul ca fiind orice călcare a legii divine. 1 Ioan 3, 1. Astfel deci, Evanghelia este vestea cea bună a planului lui Dumnezeu, de a mîntui pe păcătoși din situația lor de călcători ai Legii lui Dumnezeu. Astfel în loc ca Legea și Evanghelia să fie în opoziție, ele sînt într-o strînsă legătură. Și chiar existența Evangheliei, dovedește faptul că Legea este încă în vigoare, căci care ar fi scopul, rațiunea vestei celei bune a mîntuirii din situația de călcători ai Legii, dacă această Lege nu mai este valabilă? Cineva nu poate nesocotit sau călca, un lucru care nu există.

Dar să cităm textul de bază în problema în discuție, așa cum se prezintă el :

„Căci păcatul nu va mai stăpîni asupra voastră, pentru că nu sînteți sub Lege, ci sub har.

„Ce urmează de aici ? Să păcătuiți pentru că nu mai sîntem sub Lege ci sub har ? Nicidcum“. Rom. 6, 14. 15.

Descoperim imediat că, orice altceva ar dori apostolul Pavel să ne facă să înțelegem din acest pasaj, el nu dorește ca noi să gîndim cum că harul ne face pe noi slobozi a mai asculta de Lege. „Ce urmează de aici ? spune apostolul : să păcătuiți pentru că nu mai sîntem sub Lege ci sub har ? Nicidcum !“ (Sau cum se exprimă alți traducători : „Ferească Dumnezeu“).

Chiar versetul care urmează clarifică faptul că apostolul Pavel folosește aici expresia „sub Lege“, ca însemnînd „sub condamnarea ei“. Și „sub har“, însemnînd „trîind sub prevederile planului oferit de Dumnezeu spre mîntuire din robia păcatului“. Căci apostolul Pavel continuă a spune : „Nu știți că, dacă vă dați robi cuiva, ca să-l ascultați, sînteți robii aceluia de care ascultați, fie că este vorba de păcat, care duce la moarte, fie că este vorba de ascultare, care duce la neprihănire ?

„Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, pentru că, după

ce ați fost robi ai păcatului, ați ascultat acum din inimă de dreptarul învățaturii, pe care ați primit-o.

„Și prin chiar faptul că ați fost izbăviți de supt păcat, v-ați făcut robi ai neprihănirii. Rom. 6, 16—18.

Contrastul este acela între slujitorii „păcatului“ și slujitorii „ascultării și neprihănirii“. Ce este oare ceea ce dă putere păcatului ? Este Legea, spune apostolul Pavel. 1 Cor. 15, 56. Faptul că Legea există și că se pronunță împotriva păcatului și a „slujitorilor lui“, faptul acesta este ceea ce dă păcatului puterea simțită numai de călcătorul de lege.

Apostolul Pavel ne spune că păcatul nu trebuie să ne mai țină în stăpînirea sa, pentru că noi trăim sub, sau am acceptat planul, sau harul lui Dumnezeu, care ne dă putere să sfărîmăm lanțurile păcatului. Astfel, în loc de a fi slujitori ai păcatului noi devenim slujitori ai „ascultării spre neprihănire“. Și ce este neprihănirea ? Este viețuirea după dreptate, făcînd ceea ce este drept — o stare a inimii care este în opoziție directă cu fărădelegea și păcătoșenia. Într-un alt capitol, apostolul Pavel ne arată cum harul Evangheliei lui Isus Hristos ne aduce neprihănirea și

cum neprihănirea este în mod direct legată de Lege. Astfel, citim : „Căci — lucru cu neputință Legii, întrucît firea pămîntescă o face fără putere — Dumnezeu a osîndit păcatul în firea pămîntescă, trimițînd, din pricina păcatului, pe însuși Fiul Său într-o fire asemănătoare cu a păcatului, pentru ca porunca Legii să fie împlinită de noi, cari trăim nu după îndemnulurile firii pămîntesti, ci după îndemnulurile Duhului“ Rom. 8, 3. 4.

În Galateni 3, 24, 25, apostolul Pavel se ocupă cu aceeași problemă : „Astfel, Legea ne-a fost un îndrumător spre Hristos, ca să fim socotiți neprihăniți prin credință. După ce a venit credința, nu mai sîntem sub îndrumătorul acesta“.

Legea ne poate arăta păcătoșenia noastră, aducîndu-ne o astfel de convingere de păcat, încît să fim atrași spre Hristos, care ne poate elibera de păcatele noastre. Cînd primim pe Domnul Hristos, atunci nu mai sîntem nicidecum sub dominația sau condamnarea — Legii. Dar nu sîntem liberați de ascultarea de Legea lui Dumnezeu, căci acceptînd pe Domnul Hristos noi primim putere divină spre a asculta de această Lege, așa cum se explică în versetul citat din Romani 8. Astfel dar, textul din Galateni 3, 24, 25. nu prezintă nici un suport pretenției cum că Legea a fost abolită, a fost desființată.

Cît de simplu și clar este deci faptul că atunci cînd noi acceptăm pe Fiul lui Dumnezeu și harul pe care El îl oferă, noi nu întoarcem spatele Legii ! Ci mai degrabă, noi constatăm că „neprihănirea Legii“ este „împlinită de noi“. În loc de a fi păcătoși, călcători ai Legii lui Dumnezeu, constatăm că sîntem ascultători, împlinitori ai ei.

În lumina acestor fapte, nu mai există nici o dificultate în textul : „căci Legea a fost dată prin Moise, dar darul și adevărul au venit prin Isus Hristos“ Ioan 1, 17. În timp ce Moise a avut un rol foarte mare în planul lui Dumnezeu — căci prin el Dumnezeu a dat lumii codul moral în formă scrisă — totuși, prin Dumnezeu Hristos a venit harul Divin, fără de care, în adevăr, Legea nu poate fi păzită.

Credinciosul care primește pe Isus Hristos nu se mai străduiește nicidecum a obține neprihănire... păzind Legea. Odată cu acceptarea sa a Domnului Hristos, neprihănirea Mîntuitorului îi este dată. Apostolul Pavel spune : „Dar cum s-a arătat o neprihănire, pe care o dă Dumnezeu, fără lege — despre ea mărturisesc Legea și proorocii — și anume, neprihănirea dată de Dumnezeu, care vine prin credința în Isus Hristos, pentru toți și peste toți cei ce cred în El. Nu este nici o deosebire“. Rom. 3, 21. 22.

Pentru că „neprihănirea lui Dumnezeu“ poate fi obținută separat de păzirea Legii, Pavel putea foarte bine declara : „Căci Hristos este sfîrșitul Legii, pentru ca oricine crede în El, să poată căpăta neprihănirea“. Rom. 10, 4. Pe toți cei care cred în El, Domnul Hristos îi conduce la o absolută încetare a folosirii Legii ca un mijlocitor pentru obținerea neprihănirii. Sau, de asemenea, noi putem înțelege expresia de „sfîrșit“ sau „încetare“ ca însemnînd, ca fiind scopul sau obiectivul în sine. Domnul Hristos a fost obiectul pe care Legea îl avea în vedere, căci rolul sau scopul Legii este acela de a determina pe cei ce cred, să-și recunoască păcătoșenia lor. Așa cum este clar prezentat în Galateni 2,20 : „Am fost răstignit împreună cu Hristos,

și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața, pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine“. Această folosire a expresiei „sfîrșit“, „încetare“ este arătată în Iacob 5, 11 și 1 Timotei 1, 5.

Atît Legea, cît și harul vin din ceruri. Creștini fiind, noi sîntem chemați a respinge pe una și a primi pe cealaltă. Prin puterea harului lui Dumnezeu noi nu mai sîntem nicidecum sub condamnarea Legii, ci în El sîntem înălțați la planul cel măreț și nobil al unei complexe ascultări de acest cod divin.

Bine remarcă unii Comentatori cu privire la Romani 6 :

„Principiul fundamental al ascultării Evanghelice este tot atît de original, cît este și divin rațional : Căci „nu mai sîntem sub Lege, ci sîntem aduși în mod binevoitor (milostiv) sub robia legii, pentru ca să fim slobozi (v. 14, 15, 18). Atîta vreme cît nu cunoaștem nimic cu privire la har, fie de a ierta pe cel vinovat sau de a cruța pe cel pătat, noi sîntem aduși la tăcere sub imposibilitatea morală a unei curate și acceptabile ascultări. Dar cînd Harul ne ridică din această stare, și prin unirea cu un Răscumpărător neprihănit, aceasta ne aduce într-o stare de conștientă reconciliere și o supunere din inimă față de Dumnezeul mîntuirii noastre, atunci noi simțim imediat glorioasa LIBERTATE DE A FI SFÎNT și asigurarea că „păcatul nu va mai stăpîni asupra noastră“ și faptul acesta este tot așa de dulce simțămîntelor și aspirațiilor noastre reinnoite, cît este de sigură temelie acesteia — căci nu mai sîntem sub Lege, ci sub Har“.

„Să nu uităm, fac unii remarca, cum că Evanghelistul Luca, la capitolul 16, cu versetul 16, face proba certă că, noi creștinii, sintem autorizați a nu mai avea de-a face cu Legea morală, sau Decalogul. Dar ce oare dorește să ne spună doctorul Luca în versetul citat de cei ce se opun perpetuității și obligativității celor Zece Porunci?

Luca 16, 16 : „Legea și proorocii au ținut pînă la Ioan ; de atunci încoace, Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu se propovăduiește : și fiecare, ca să intre în ea, dă năvală“.

Să așezăm, în mod paralel acest text cu cele scrise în Matei 11, 13 : „Căci pînă la Ioan au proorocit toți proorocii și Legea“.

Expresia „au ținut“ din Luca 16, 16 este o expresie adăugată. Luca a scris în mod simplu astfel : „Legea și profeții pînă la Ioan“. Dacă traducătorii ar fi comparat cuvintele acestea cu cele ale lui Matei, ei ar fi văzut că Luca nu înțelegea că Legea și profeții s-au terminat în zilele lui Ioan, ci că aceștia au „profetizat“ pînă în ziua aceea. Diferența este foarte mare și ne procură cheia înțelegerii textului în discuție.

Expresia „Legea și proorocii“, sau mai obișnuit „Legea și profeții“, este adesea folosită în Sfînta Scriptură pentru a arăta scrierile lui Moise, plus scrierile altor profeți ai Vechiului Testament. Scrierile lui Moise au fost atît de deosebite, datorită legilor prezentate în ele, încît ele au fost adesea descrise ca fiind „legea“, în contrast cu scrierile altor profeți. Chiar numai faptul acesta în sine, înlătură această obișnuință, căci nici Luca și nici Matei nu discută, de fapt, Legea celor Zece Porunci.

Dar ce vor oare să spună acești scriitori ai Evangheliei ? Contextul ne dă răspunsul. Mulți dintre Iudei se caracterizau printr-un scepticism puternic în ceea ce privește misiunea și caracterul atît al Domnului Isus cît și al lui Ioan Botezătorul. Ei insistau asupra

credinței lor în Moise și toți profeții. Domnul Hristos a căutat în repetate rînduri să le facă clar faptul că El a fost unul dintre cei profetizați de către profeți, la fel cum a fost profetizat și înainte mergătorul Său, Ioan Botezătorul. Cînd Domnul Isus și-a început lucrarea Sa publică, El a declarat : „S-a împlinit vremea...“ Marcu 1, 15. Profeții au profetizat despre venirea lui Mesia. Domnul Hristos declara cum că aceste profeții se împlineau atunci, sub ochii lor.

Iudeilor sceptici, care n-au vrut să vadă în Domnul Isus împlinirea acestor profeții, El le declară : „Să nu credeți că vă voi învinui înaintea Tatălui ; este cine să vă învinuiască : Moise, în care v-ați pus nădejdea. Căci, dacă ați crede pe Moise, M-ați crede și pe Mine, pentru că el a scris despre Mine. Dar dacă nu credeți cele scrise de el, cum veți crede cuvintele Mele?“ Ioan 5, 45—47.

„Dar, mulțumită ajutorului lui Dumnezeu, am rămas în viață pînă în ziua aceasta ; și am mărturisit înaintea celor mici și celor mari, fără să mă depărtez cu nimic de la ce au spus proorocii și Moise că are să se întîmple“. Fapte 26, 22.

Este deci evident faptul că profețiile lui Moise și a celorlalți profeți au fost unele dintre primele dovezi prezentate de Domnul Hristos și de către apostoli în susținerea faptului că Mesia a venit. Profeții au profetizat „pînă la timpul“ cînd profețiile lor s-au împlinit, dată de la care aceste profeții au devenit istorice. Astfel, Domnul nostru Isus Hristos, declarînd că „Legea și proorocii au ținut (au fost) pînă la Ioan“,

această afirmație n-a fost decît o simplă anunțare a faptului că „s-a împlinit vremea și Împărăția lui Dumnezeu este aproape“. El nu vrea să spună că atît Moise cît și proorocii sau profeții au fost acum desființați, și cu atît mai puțin faptul că cele zece Porunci ar fi ajuns la sfîrșitul valabilității lor.

PSALMUL 148

*Lăudați, slăviți pe Domnul
Cei ce stați în înălțime,
Toate oștile din ceruri,
Căci e sfînt și se cuvine.*

*Aduceți-I slavă, ingeri,
Lăudați-L, lună, soare,
Lăudați-L și voi ceruri
Și voi stele lucitoare !*

*Ape ce plutiți deasupra
Cerurilor cele-nalte,
Aduceți-I slavă-n coruri
Căci El le-a creat pe toate !*

*Le-a-ntărit pentru vecie,
Le-a dat legi, le-a pus hotare,
Legi ce chiar El le respectă...
El, Stăpînul bun și mare.*

*Lăudați pe Domnul vostru
Cei ce locuiți pămîntul
Și voi pești și voi balauri
Care populați adîncul !*

*Focul, grindina și ceața,
Vînt năpraznic și zăpadă,
Munți și dealuri și coline
Și voi pomii cei cu roadă,*

*Fiare, vite, tîrîtoare,
Păsările-naripate
Mari și mici, orice suflare,
Tot ce-i om, popoare toate,*

*Lăudați-I al Său Nume
Căci el este înăițat,
Domnul e țaria noastră...
Veșnic fie lăudat !*

I. GEANTĂ

Cu Romani 7, 1—7, caută unii să demonstreze inoperativitatea Decalogului azi susținând faptul că Legea este scoasă din uz. Prin comparație cu căsătoria, spun aceștia, apostolul Pavel explică faptul că noi sintem „îzbăviți de Lege“, adică „Legea este în adevăr moartă“, în consecință inoperantă, desființată. Cum înțelegem textele din Romani 7, 1—7?

Ce discută oare apostolul Pavel în acest capitol? Acești subiect general ce este discutat în capitolele precedente și imediat... ulterioare și anume — subiectul omului firesc, rob al păcatului, care este în neputință a se salva singur și care trebuie să găsească mîntuirea prin harul lui Dumnezeu descoperit în Isus Hristos.

Apostolul Pavel prezintă premiza: „Nu știți, fraților, — căci vorbesc unor oameni care cunosc Legea — că Legea are stăpînire asupra omului cîtă vreme trăiește în el?“ Rom. 7, 1. În diferite feluri în această epistolă el prezintă faptul că păcătosul, datorită faptului că a călcat Legea lui Dumnezeu, se află sub stăpînirea păcatului. Datorită acestui lucru apostolul Pavel declară, despre starea sa de mai înainte: „Căci nu știu ce fac: nu fac ce vreau, ci fac ce urăsc“. Rom. 1,15.

„Boldul morții este păcatul; și puterea păcatului este Legea“. Rom. 15, 56. Odată ce am devenit călcători ai legii morale, Legea ce nu cunoaște nici o revocare, noi nu putem obține eliberarea de sub această stare, pentru că nu avem nici o putere în noi care să ne scape de sub puterea (stăpînirea) păcatului.

De aceea, cum vom scăpa noi de „omul cel vechi“ care ne ține în robie? Prin moartea „omului vechi“. Cu alte cuvinte, prin schimbarea noastră. Căci prin această schimbare natura cea veche este crucificată: Știm bine că omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El, pentru că

trupul păcatului, să fie dezbrăcat de puterea lui, în așa fel ca să nu mai fim robi ai păcatului“. Rom. 6, 6. Dar nu este numai moartea „omului vechi (firea pămîntească)“, ci există de asemenea și nașterea omului celui nou. „Noi deci, prin botezul în moartea Lui, am fost îngropați împreună cu El, pentru ca, după cum Hristos a înviat din morți, prin slava Tatălui, tot așa și noi să trăim o viață nouă. Rom. 6, 4. Apostolul Pavel se referă la schimbarea acestei stări a creștinului atunci cînd spune: „Nu vă mințiți unii pe alții, întrucît v-ați dezbrăcat de omul cel vechi, cu faptele lui, și v-ați îmbrăcat cu omul cel nou, care se înoiește spre cunoștință, după chipul Celui ce l-a făcut“. Col. 3, 9—10. Datorită faptului că urmașii Domnului Hristos s-au dezbrăcat „de omul cel vechi“ și s-au îmbrăcat în „omul cel nou“, apostolul Pavel ne spune că ne putem considera morți față de păcat, și vii pentru Dumnezeu, în Isus Hristos, Domnul nostru“. Rom. 6, 11.

Pentru a ilustra această tradiție, de la stăpînirea păcatului, la lucrarea (conducerea) neprihănirii, apostolul Pavel folosește în mod figurat legătura căsătoriei.

Există patru părți principale în exemplul figurativ pe care el îl folosește: „o femeie, primul ei soț, al doilea soț al ei și legea căsătoriei“.

„Căci femeia măritată este legată prin Lege de bărbatul ei cîtă vreme trăiește el; dar dacă-i moare bărbatul, este dezlegată de legea bărbatului

ei. Dacă deci, cînd îi trăiește bărbatul ea se mărită după altul, se va chema preacurvă; dar dacă-i moare bărbatul, este dezlegată de Lege, așa că nu mai este preacurvă, dacă se mărită după altul“. Rom. 7, 2—3.

Primul și cel mai important lucru în această ilustrație, de la care Pavel pornește în extragerea învățăturii sau lecției ce vrea s-o dea, este acesta: El nu vorbește aici despre moartea legii, ci despre moartea unui soț. De fapt, n-ar fi nici o învățatură în ilustrația sa dacă Legea ar fi moartă, căci, în cazul acesta, n-ar mai fi nimic care să țină legată pe femeie, indiferent de care bărbat și în consecință, orice discuție despre adulter ar fi inutilă. Cum poate fi adulter, care este călcarea unui precept al Legii lui Dumnezeu, dacă legea care cuprinde interzicerea adulterului este moartă? Legea căsătoriei nu este abrogată pentru motivul că bărbatul a murit. Ea (legea) rămîne în cadrul legilor care dirijează pe toți cei care sînt căsătoriți, sau pe cei ce urmează să se căsătorească.

Să urmărim însă acum aplicația pe care apostolul Pavel o face vorbirii sale figurate despre căsătorie, la viața credinciosului care se întoarce de la păcat la neprihănire.

„Tot astfel, frații mei, prin trupul lui Hristos, și voi ați murit în ce privește Legea, ca să fiți ai altuia, adică ai Celui ce a înviat din morți; și aceasta, ca să aducem roadă pentru Dumnezeu“. Rom. 7,4.

Noi am fost crucificați împreună cu Domnul Isus și trupul Său a fost dat morții pentru ispășirea păcatelor noastre. Tot ceea ce aduce osîndirea arată că Legea care este deasupra „omului cel vechi“, duce în final la moartea acestuia. Acum sîntem liberi de condamnarea ei și putem fi „căsătoriți“ cu Domnul Hristos. Noi putem deci să ne „îmbrăcăm cu omul cel nou“.

Iată ce spun unii comentatori în problema aceasta :

„Noi sîntem cei ce „sîntem“ crucificați împreună cu Hristos și nu Legea. Această moarte dizolvă legătura și obligația căsătoriei noastre față de lege, lăsîndu-ne liberi a contracta o nouă legătură — a fi legat de Cel Înălțat pentru o rodnicie spirituală, spre slava lui Dumnezeu... Credincioșii sînt aici arătați ca avînd a dublă viață, viața cea veche și condamtabilă a păcatului și sfințenia către care ei să se înalțe împreună cu Siguranța și Căpetenia Mîntuirii lor“.

Datorită acestei noi legături de unire noi „aducem roadă pentru Dumnezeu“ Rom. 7, 5. Cu alte cuvinte, în timp ce ne găsim sub robia păcatului, singurele roade ale acțiunilor noastre nu pot fi decît o continuă condamnare și reinviere a certitudinii morții, iar toate acestea pentru că Legea lui Dumnezeu a fost în vigoare contra noastră, dînd „putere“ păcatului.

Pentru a-și preveni cititorii a nu gîndi cum că necazul era cu legea mai degrabă decît cu cel păcătos, apostolul Pavel adăugă imediat : „Deci ce vom zice ? Legea este ceva păcătos ? Nicidecum ? Dimpotrivă, păcatul nu l-am cunoscut decît prin Lege. De pildă, n-aș fi cunoscut pofta, dacă Legea nu mi-ar fi spus : „Să nu poftesti !“ Apoi păcatul a luat prilejul, și a făcut să se nască în mine tot felul de poftes ; căci fără Lege, păcatul este mort. Odinioară, fiindcă eram fără Lege, trăiam ; dar cînd a venit porunca, păcatul a înviat, și eu am murit. Și porunca, ea, care trebuia să-mi dea viața, mi-a pricinuit moartea. Pentru că păcatul a luat prilejul, m-a amăgit, și prin însăși porunca aceasta m-a lovit cu moartea“. Rom. 7, 7—11. Plata păcatului adică, plata călcării legii — este moartea. De aceea spune Pavel : „Și porunca, ea, care trebuia să-mi dea viața, mi-a pricinuit moartea“. Rom. 7, 10.

Apoi pentru a se asigura încăodată că nimeni nu va trage concluzia că ceva în argumentarea sa a fost făcut cu intenția de a arunca discreditarea asupra legii lui Dumnezeu, el declară : „Așa că Legea, negreșit, este sfîntă, și porunca este sfîntă, dreaptă și bună“. Rom. 7, 12. Nenorocirea, subliniază el încăodată, este cu cel păcătos : „Știm, în adevăr, că Legea este duhovnicească : dar eu sînt pămîntesc, vîndut rob păcatului“. Rom. 7, 14.

Apostolul Pavel ajunge la apogeul (punctul culminant) al argumentării sale în Rom. 8, 3—4. Nașterea Domnului Hristos a făcut posibilă mîntuirea noastră, care la rîndu-i rezultă nu în moartea Legii, ci în implantarea acestei Legi în inimile noastre. Astfel noi sîntem în stare să „aducem roadă pentru Dumnezeu“.

Întorcîndu-ne la comparația căsătoriei, să adaptăm această mică ilustrație a lui Pavel, căutînd să concretizăm argumentul său. Chiar și cea mai perfectă lege a căsătoriei, nu poate face din ea (din căsătorie), o căsătorie cu succes. Deci, faptul că o căsătorie constituie un eșec, faptul acesta nu constituie un motiv pentru desființarea legii. Tot ceea ce poate face legea căsătoriei este aceea de a prezenta un standard, sau reguli de conduită pentru cei căsătoriți. Dacă aceste reguli, acest standard este violat, cei ce l-au călcat în picioare sînt condamnați, dar legea rămîne. Tot la fel este și cu Legea morală a lui Dumnezeu. Ea așează înaintea vieții noastre un standard moral. Dacă noi violăm acest standard, noi sîntem condamnați, dar Legea lui Dumnezeu rămîne. Nenorocirea nu este la Legea lui Dumnezeu care este „spirituală“, ci cu noi care sîntem „vînduți păcatului“, Rom. 8, 7. În timp ce sîntem „vînduți robi păcatului“ adică înrobiți de către păcat, noi sîntem sub stăpînirea „omului cel vechi“. Această stă-

pînirea este înlăturată, nim'cîta prin moartea „omului cel vechi și îmbrăcîndu-se cu „omul cel nou“. În starea noastră dinainte Legea nu făcea decît să îndrepte asupra noastră un deget plin de condamnare. În starea noastră preschimbată, răscum-părată, „neprihănirea legii este împlinită în noi“, căci Legea este scrisă în inimile noastre.

Nu știm cum ar fi putut apostolul Pavel să fie mai explicit în această problemă. Și numai avînd în vedere întreg contextul, putem noi examina singura propozițiune ce apare în versetele amintite și care face să apară că apostolul Pavel învață abolirea Legii. În Roma 7, 6 citim : „Dar acum, am fost izbăviți de Lege, și sîntem morți față de Legea aceasta, care ne ține robi, pentru ca să slujim lui Dumnezeu într-un duh nou, iar nu după vechea slovă“.

Dacă Pavel propovăduia moartea Legii, nu numai că el ar fi produs confuzie prin figura de stil pe care a folosit-o, dar de asemenea el ar contrazice în mod clar chiar declarațiile „adlitteram“ pe care apostolul le-a făcut în același context. El a vorbit despre moartea unui soț, iar prin aplicația acestei comparații vorbește despre moartea noastră. În versetul al patrulea, el vorbește despre moartea noastră, în ceea ce privește Legea.

Se întoarce el oare în versetul șase ca să ne spună că Legea este aceea care a murit ? Noi nu dorim să punem în sarcina apostolului Pavel un asemenea raționament confuz.

Există două căi de lămurire a acestei aparente contradicții și confuzii.

1. Explicînd propozițiunea „sîntem morți față de Legea aceasta, care ne ținea“, ca referindu-se la natura păcătoasă, „la omul cel vechi“ care a avut stăpînire asupra noastră. Păcatul, operînd prin natura noastră păcătoasă, este cel care ne „ține“ (vezi vers. 24—25).

2. Considerăm că propozițiunea“ sîntem morți față de Legea aceasta care ne ținea“ așa cum este redată și în alte traduceri, nu este corectă. Alte traduceri, care au la bază manuscrise mai vechi, dau o traducere care este de acord cu întreaga argumentare a lui Pavel. De exemplu versiunea revizuită redă astfel această propozițiune : „murind față de ceea ce sîntem ținuți,. Și iarăși : „morți față de ceea ce ne

ține robi“. Cu privire la aceasta citim : „Este un lucru universal stabilit și anume că redarea versetului acesta este : „fînd morți față de ceea ce ne ținea“. Acceptarea altor traduceri, nu are nici un fel de autoritate și este o inconsistență cu firul argumentării : Căci moartea despre care se vorbește aici, așa cum am văzut, nu este a Legii, ci a noastră, prin unirea cu Mîntuitorul cel Crucificat“.

Exeget

— Nebăgarea de seamă a ceea ce numim noi „nimicuri“ este cauza naufragiilor atîtor oameni pe oceanul vieții. Se cere mai multă atenție, mai multă supraveghere de sine, pentru a ajunge ținte mereu mai înalte. Și numai examinînd și lepădînd cu hotărîre tot ce contrastează cu regula vieții morale și sănătoase omul ar putea ajunge, din treaptă în treaptă, gradul cel mai înalt al fericirii.

Grigoraș Emanoil

„LUCRURI MICI, EFECTE MARI

Marele pictor și sculptor Michelangelo explica într-o zi, unui vizitator, felul lucrului pe care l-a săvîrșit la o statuie în timpul ce a trecut de la ultima sa vizită. „Partea aceasta am transformat-o puțin, trăsătura aceasta am îndulcit-o puțin ; dincolo am scos mai în evidență mușchii ; buzelor le-am dat mai multă expresie, și trăsăturii aceleia i-am dat mai multă energie, iar partea cealaltă am lustruit-o puțin“. ș.a.m.d.

— „Dar toate acestea nu sînt decît lucruri mici“ observă amicul său.

— „Or fi“, replică Maestrul „dar nu uita că din lucruri mici se compun operele perfecte și că perfecțiunea nu este un lucru mic“.

Perfecțiunea este un mozaic complex, alcătuit din nenumărate lucruri mici, în aparență neînsemnate. Omul superior nu este acela care este înclinat să treacă cu vederea multe lucruri mici, sub cuvînt că el ar fi prea deștept, prea învățat, ca să mai dea atenție unor așa zise nimicuri trecătoare.

Viața este compusă dintr-un șir de nenumărate lucruri mici de care într-adevăr atîrnă mai mult sau mai puțin fericirea sau ruina noastră. După felul cum am învățat să prețuim importanța lucrurilor mici, noi putem progresa sau regresa în viața de toate zilele.

Mulți își zic în gîndul lor și după raționamentul lor : „Lucrul acesta este prea neînsemnat ca să-i mai dau atîta atenție“. Dar cită trudă, cite sudori îi trec pe urmă, cînd sînt nevoiți să repare stricăciunea cauzată de neglijența lor !

Complexul ființei noastre este rezultatul unor lucruri mici. Temelia calităților superioare este formată dintr-o aglomerație de cauze în aparență neînsemnate, dar pricinuitoare de efecte mari.

În muzeul pompierilor de la Foișorul de Foc, se află expuse printre altele și cîteva tablouri înfățișînd cel mai mare incendiu ce a fost declanșat din vina unui copil, care jucîndu-se cu un pistol, a tras un foc ce căzu pe un acoperiș de șindrilă. Focul fiind atît de mare încît el a ars o bună parte din orașul București (anul 1847). Cauze mici, efecte mari.

DIN VIAȚA BISERICII

(Urmare din pag. 10-a)

răspuțeri la înfăptuirea cu succes a tuturor planurilor și măsurilor inițiate în acest scop de înțelepții conducători ai țării, pe care îi iubim și îi prețuim nespun de mult.

„ Odată cu aceasta, ne adresăm în rugăciuni fierbinți către Atotputernicul Dumnezeu și Îl rugăm să binecuvînteze cu deplin succes eforturile spre mai bine ale harnicului popor român, să dăruiască sănătate și depline puteri de muncă neobositilor conducători ai țării și să hărăzească prosperitate neîntrepută scumpei noastre Patrii“.

Astfel, lucrările Adunărilor Generale ale celor patru Conferințe din cadrul Uniunii de Conferințe A.Z.S. din Republica Socialită România, s-au terminat, urmînd ca la o dată ulterioară să aibă loc Adunarea Generală-Activă a Uniunii de Conferințe din patria noastră. Domnul să binecuvînteze pe toți cei chemați de El a purta răspunderile bisericii Sale. Sîntem datori a-i sprijini cu rugăciunile și cu sinceritatea colaborării noastre. Să rugăm pe Bunul Dumnezeu ca El să susțină, să binecuvînteze și să întărească pe cei ce prin servii Săi au fost puși deoparte pentru slujbă. Amin.

D. Popa

Cuvîntul este elementul de exprimare al gândirii umane. Prin el se întreprinde acțiunea de coordonare și dirijare a tuturor acțiunilor vieții, de aceea el poate juca rolul de stimulare și încântare în realizarea unei acțiuni ce poate aduce bucurie și mulțumire sufletească, cum poate fi și mijlocul de reținere într-o acțiune nechibzuită, pentru a evita o amărăciune sau chiar un dezastru moral sau spiritual.

Analizînd rolul important al cuvîntului, fie că este întrebuințat în bine, fie că este întrebuințat în rău, Domnul Hristos a atras atenția asupra urmărilor lui în problema mîntuirii declarînd: „Căci din cuvintele tale vei fi scos fără vină, și din cuvintele tale vei fi osîndit“.

La prima vedere se pare a fi foarte curios și chiar un fapt anormal, ca probleme așa de importante să atîrne de o expresie, de un cuvînt. Sigur, aceasta privită prin prisma vederilor noastre proprii, subiective, căci ne agățăm cu toată puterea de un cuvînt, atunci cînd considerăm că el este în favoarea noastră și sîntem gata să negăm cu toată furia ceva, atunci cînd considerăm că este în detrimentul nostru. Dar, Domnul Hristos ne invită să privim mai profund această problemă, să vedem urmările binefăcătoare sau dezastruoase ce le poate avea din punct de vedere moral și spiritual, atît

asupra noastră, cit și asupra celor din jurul nostru.

Efectele unui cuvînt rău. Nu trecuse decît puțin timp de la evenimintele binecuvîntate de cari a avut parte poporul Izrael, prin minunile de la Marea Roșie, apele de la Mara și pîinea în pustie și totuși într-o anumită situație ei rostesc: „Este oare Domnul în mijlocul nostru, sau nu este?“ Un cuvînt de îndoială a dat naștere la frămîntare și tulburare în tabără, tulburare care a degenerat în luare de atitudine împotriva lui Moise și împotriva lui Dumnezeu.

Cu o altă ocazie iscoadele trimise în țara Canaanului întorcîndu-se, au înnegrît înaintea copiilor lui Izrael țara pe care o iscodiseră, zicînd: Țara pe care am străbătut-o, este o țară care mîncă pe locuitorii ei. La auzul acestor cuvinte: Toată adunarea a ridicat glasul și a început să țipe. Și poporul a plîns toată noaptea. Au cîntit împotriva lui Moise și Aron, zicînd: De ce n-am fi murit noi în țara Egiptului, sau de ce n-am fi murit în pustia aceasta? Și toată adunarea se vorbea să-i ucidă cu pietre“.

Și pe timpul Apostolului Pavel, un anume Dimitrie Argintarul a vorbit poporului, zicînd: „Primejdia care vine din acest fapt, nu este numai că meseria noastră cade în dispreț, dar și că templul marei zeițe Diana este socotit ca o nimica,

și în toată lumea este nimicită. Cuvintele acestea i-au umplut de mînie. Toată adunarea s-a tulburat. Au năvălit cu toții într-un gînd și au pus mîna pe Gaiu și Aristarh, tovarășii de călătorie a lui Pavel. Unii strigau una, alții alta, căci adunarea era în învălmășeală, și cei mai mulți nici nu știau pentru ce se adunaseră“.

Acestea sînt numai cîteva episoade Biblice în care ne dezvăluie ce a putut provoca întrebuințarea cîtorva cuvinte rău intenționate. Ce anume? Iată: Oameni împinși pe panta dezastrului lor cei mai mulți fără să știe de ce și pentru ce se aflau pe acest drum nenorocit pentru ei, semenilor lor, cit și al legăturii lor cu Dumnezeu.

Minunat descrie și poetul nostru Alexandru Vlahuță acest incontestabil adevăr în poezia sa „Cuvîntul“:

Ca-n basme-i a cuvîntului
putere
El lumi aveau-ți face din
păreri,
Și chip etern din umbra care
piere,
Și iarăși azi din ziua cea de
ieri.

Aprinde în inimi ură sau
iubire,
De moarte, de viață-i dătător,
Și neamuri poate împinge la
pieire,
Cum poate-aduce mîntuirea lor.

Cuvîntul învățaturii divine
ne dezvăluie și el binele sau
răul pe care-l putem face, pen-

tru noi și pentru alții, prin vorbirea noastră.

„Influența cuvintelor voastre ar fi de zece ori mai mare dacă ați fi mai cu băgare de seamă la cuvintele voastre. Cuvinte cari ar trebui să fie un miros de viață spre viață, pot fi, prin spiritul care le însoțește, un miros de moarte spre moarte. Și să nu uitați, că, prin cuvintele voastre, puteți închide sau deschide inimi și de toate veți da socoteala în fața Domnului Hristos. Și dacă nu se ține cineva de cuvintele sănătoase ale Domnului nostru Isus Hristos, este plin de mândrie, și nu știe nimic — ba încă are boala cercetărilor fără rost și a certurilor de cuvinte, din cari se naște pizma, certurile, clevețiile, bănuielile rele, ciocniri de vorbe ale celor stricați la minte. Ferește-te de astfel de oameni. Cuvintele nesănătoase... nu pot aduce decît fapte rele, un moral stricat și o viață condamnată înaintea celor cari ne înconjoară și care așteaptă să vadă la Adventiștii de Ziua a Șaptea, o viață potrivit cu ceea ce pretind că sînt“.

Efectul cuvîntului bun. „Niciun cuvînt stricat să nu vă iasă din gură; ci unul bun, pentru zidire, după cum e nevoie, ca să dea har celor ce-l aud“. Cuvintele bune au darul a zidi sufletește acolo unde deprimarea și-a înfipt ghearele, a mîngîia pe cei întristați, a reda pacea sufletească sufletului zbuciumat, pacea familiară și pacea omenirii, pace de care are nevoie pentru a supraviețui și a împărtăși fericirea dăruită de Dumnezeu asupra inimii lor. Cuvîntul lui Dumnezeu este pentru noi cei ce credem, un desăvîrșit sfătuitoare și îndrumător în dirijarea vieții noastre — spre realizarea acestor aspirații nobile și sfinte.

Există, oare, un ideal mai nobil și mai înălțător pentru cel care pretinde a fi creștin, urmaș al Domnului nostru Isus Hristos? Din toate darurile pe care Dumnezeu ni le-a dat,

niciunul nu este mai de preț ca darul vorbirii. Dacă acesta este sfințit prin Duhul Sfînt, el este o putere pentru bine. Cu limba putem influența spre bine; cu ea înălțăm rugăciuni și laude lui Dumnezeu; și cu ea noi alcătuim și exprimăm cugețe bogate despre dragostea Mintuitorului nostru. Printr-o folosire dreaptă a darului vorbirii, creștinul poate semăna numai fericire în jur. Întrebuințarea nobilă a cuvintelor noastre, zice Sfînta Scriptură, este „un miros de viață spre viață, căci noi nu stricăm cuvîntul lui Dumnezeu, ci vorbim cu inimă curată, din partea lui Dumnezeu, în Isus Hristos“.

Și proverbul nostru este inspirat de același principiu divin cînd spune: „Vorba dulce mult aduce“. Noi, trebuie să fim, la orice pas, conștienți ca prin cuvintele noastre să nu stricăm influența Cuvîntului lui Dumnezeu. Tu, ca creștin să ai totdeauna grijă ca niciun cuvînt stricat care ar putea să aducă rău și să roadă asemenea cangrenei, să nu-ți rostească gura. Domnul Hristos spune: „Cuvintele voastre să fie da, da; nu, nu; drese cu sare, ca să dea har celor ce le aude“.

Benjamin Franklin a zis: „Nu vreau să critic pe nimeni, vreau să spun tot binele pe care-l știu de oricine“. Orice faptă, orice cuvînt, este o sămînță care va aduce rod, sau de bucurie, sau de amărăciune. Buna cultivare și folosire a puterii vorbirii trebuie practică în orice fel de lucrare creștină, ea trebuie să aibe loc în viața de familie și în toate legăturile dintre noi. Ar trebui să ne obișnuim a vorbi cu oricine într-un ton plăcut, cu o exprimare curată și corectă și în cuvinte dulci și iubitoare. Cuvintele dulci și amabile sînt ca o rouă și ca o adiere plăcută pentru suflet. Scriptura zice despre Domnul Hristos că harul era vărsat pe buzele Sale, ca să știe să vorbească la timp cuvîntul către cel obosit. Tot astfel Domnul ne zice și nouă:

„Cuvîntul vostru să fie totdeauna plăcut, ca să fie ca un dar ceresc cui l-ascultă“.

Căutînd să corectăm pe alții, noi trebuie să fim cu luare aminte la cuvintele noastre. Ele pot fi un miros de viață spre viață sau un miros de moarte spre moarte. Niciun cuvînt nu trebuie rostit fără socoaleală. Nici vorbiri de rău, nici cuvinte frivole sau ușuratece, nici vorbe cu două înțelesuri. Prin aceasta nu se înțelege numai cuvintele absolut murdare, ci și orice expresie contrară principiilor curate. Asupra fiecărui creștin apasă această datorie, de a închide complet calea vorbirilor stricate.

Să privim întrebunțarea vorbirii noastre în lumina acestui adevăr și să ne controlăm. Cum vorbim noi și ce roade aducem? Cîte vorbe rele am rostit adesea? Cîte instignări, cîte certuri în familii sau în frățietate au produs ele!

Pentru binele și fericirea noastră personală, cît și binele și fericirea semenilor noștri, trebuie să fim conștienți de marea răspundere ce ne revine înaintea lui Dumnezeu și înaintea societății în care trăim. Căci Dumnezeu a poruncit: „Urmăriți binele țării în care sînteți, pentru că fericirea voastră atîrnă de fericirea ei!“ Viața creștinului adevărat trebuie să fie o reală contribuție la clădirea unei societăți cu idealuri înalte. Căci din prisosul inimii vorbește gura și omul cu inima bună, cu gînduri și dorinți bune va scoate numai lucruri bune din vistieria bună a inimii lui. Roadele unei astfel de întrebunțări a darului de care cerul ne-a făcut parte, ne va croi drumul unei vieți fericite și binecuvîntate de Dumnezeu, cu urmări veșnice. „Căci din cuvintele tale vei fi scos fără vină, sau din cuvintele tale vei fi osîndit“.

PASTOR
N. Bastoreală

MOISE... ȘI ȘARPELE DE ARAMĂ...!

Trecuseră 40 de ani de când izraeliții rătăceau prin pustie; ajunseră din nou la Cades de unde se vedeau nu departe înălțimile Canaanului, locul spre care porniseră ei din Egipt în preajma anului 1445 în. Hr.

Aici la Cades „a murit și a fost îngropată Maria. De la clipele de bucurie petrecute pe țărmul Mării Roșii, când Izrael a ieșit cu cîntec și cu joc să sărbătorească biruința Domnului, pînă la mormîntul din pustie care a pus capăt unei vieți de peregrinaj — așa a fost soarta a milioane de suflete care porniseră din Egipt cu mari nădejdi. Păcatul le-a smuls de la gură paharul binecuvîntătorilor“.

Și iată că la Cades izraeliții făcură o nouă experiență ce urma să le arate adevăratul drum al pocăinței.

Tabăra fusese potopită de niște șerpi veninoși, cari datorită efectelor grozave pe cari le aducea mușcătura lor — inflamații grozave și moarte grabnică — erau numiți serpi infocați.

Groză și frămîntare cuprinsese pe toți; bocet și grea tînguire se auzea în tot cuprinsul taberei, deoarece aproape în fiecare cort, cineva drag era pe patul de moarte sau chiar murise. Deseori liniștea nopții era sfîșiată de strigătul disperat al cuiva anunțînd o nouă victimă a șerpilor veninoși ce se strecuraseră pe nesimțite în vreun cort.

În toată tabăra, izraeliții erau ocupați cu îngrijirea celor suferinzi sau cu grija de a se feri pe ei sau pe cei ai lor de primejdia fatalei mușcături. De data aceasta în tabără nu se mai auzea niciun cuvînt de murmurare. Izraeliții „se umiliră acum în fața lui Dumnezeu. Ei veniră la Moise cu mărturisirea și cererea lor stăruitoare. 'Am păcătuit', ziseră ei, 'căci am vorbit împotriva Domnului

și împotriva ta'. Num. 21, 5. Numai cu puțin timp înainte îl acuzase că este cel mai mare vrășmaș al lor, cauza tuturor nenorocirilor și suferințelor lor. Dar chiar atunci cînd cuvintele le erau pe buze știau că acuzația este nedreaptă; îndată ce a venit o lovitură, au și dat fuga la el, singurul care putea să mijlocească pentru ei la Dumnezeu. 'Roagă-te Domnului', răsuna strigătul lor, 'ca să depărteze acești șerpi de la noi'“.

Potrivit îndrumării divine, Moise înălță pe o prăjină un șarpe de aramă făcut după chipul celor care le pricinuiau atîta moarte. Spre acest șarpe urmau să privească toți cei mușcați de șarpe, pentru ca astfel să fie tămăduiți de mușcătura fatală. Părinți, mame, frați și surori erau întru totul preocupați să poarte pe brațe pe cei ai lor a căror suferințe le sfîșiau inima și a căror clipe de viață erau numărate, ducîndu-i la locul unde acest șarpe de aramă era înălțat și să-i ajute ca să-și îndrepte privirea către el și astfel să fie vindecați. Cu cîtă bucurie se întorceau apoi ei la corturi. În locul tînguirii, bucurie, în locul bocetului, cuvinte de mulțumire, în locul deznădejdiei, îmbărbătare și laude la adresa lui Dumnezeu.

Izraeliții știau destul de bine că în șarpele de aramă nu era nici o putere tămăduitoare; lucrul acesta li-l spusese cu tărie Moise. Era același lucru ca și cu întreg serviciul ceremonial ce se săvîrșea la ușa cortului întrunirii cît și înlăuntrul lui. În ele însele aceste jertfe, aceste ceremonii nu aveau nici o putere sfințitoare. Nu jertfe, nu tămîie, nici mulțime de sacrificii, spuneau profetii de pe vremuri, alcătuiua esența planului de mîntuire, ci jertfa ispășitoare a Domnului Hristos pe care toate acestea o simbolizau.

Luat Hristos din ele, toate, în oricît de mare și fastuos număr ar fi fost făcute și cu oricîtă stricteță și regularitate împlinite, nu erau în stare să mîntuiască pe nimeni. „Milă voiesc, o viață nouă pe drumul curăției“, iată la ce îndemna continuu Dumnezeu și la ce ne cheamă și azi Dumnezeu pe noi; altfel s-ar putea să ne incurcăm într-un hățîș de forme și rînduiri ce în ele însele omoară tot ce este avînt, ridicare, înobilare, sfințire.

De lucrul acesta erau convinși izraeliții de data aceasta la Cades, spre deosebire de vremea cînd își făcuseră un vițel spre a le fi dumnezeu.

În șarpele de aramă, izraeliții vedeau pe de o parte pricina nenorocirii lor, mușcătura veninoasă a păcatului lor, pe de alta jertfa Domnului Isus Hristos pe care primînd-o, spre care privind cu credință și încredere, puteau să fie tămăduiți. Dumnezeu aștepta de la izraeliți credință, lucru ce în nenumerate rînduri dovediseră că le lipsea, și această necesitate a credinței în meritele lui Hristos se urmărea a fi trezită în mintea lor prin șarpele de aramă.

Peste un mileniu și jumătate de la întîmplarea aceasta, Isus Hristos relua firul simbolului și spunea: „După cum a înălțat Moise șarpele în pustie, tot așa trebuie să fie înălțat și Fiul Omului, pentru ca oricine crede în El să nu piară ci să aibă viață veșnică“. Ioan 3,14. 15. Toți cei cari au trăit pe pămînt au simțit împunsătura și mușcătura „șarpelui cel vechi, numit Diavolul și Satana“. Apoc. 12,9. Lucrarea nimicitoare a păcatului poate fi înlăturată numai prin mijloacele rînduite de Dumnezeu. Izraeliții își salvau viața privind la șarpele care fusese înălțat. Această privire cerea credință.

CÎNT ȘI VIAȚA

E-atîta cînt în viață și-atîta bucurie
Poți să găsești în juru-ți de stai să cumpănești
Tot cîntecul naturii, și-atîta măreție
Ce-nvăluie pămîntul, tăriile cerești.

În cîntecul acesta pămîntul plămădit-a
El... Dumnezeu, ce știe pe oameni a iubi;
Și fericire multă drept parte El dorit-a
A fi acelui care pe cale-I va păși.

A vieții cărăruie și-o face fiecare :
Feerie de lumină sau numai negru gînd ;
Cum știe să culegă din ce îi iese-n cale :
Sau laurii izbînzii sau pricină de tîng.

Cînd totu-n lumea-aceasta e plin de frumusețe,
Iar dincolo de astre e-un Tată iubitor,
Cu fruntea sus privește spre culmile mărețe,
Din viață fă un cîntec în veac nepieritor.

V. FLORESCU

Ei trăiau pentru că credeau în cuvîntul lui Dumnezeu și pentru că își puneau încrederea în mîntuirea prevăzută spre salvarea lor. Tot astfel păcătosul poate privi la Domnul Hristos și să trăiască. El primește iertarea prin credință în jertfa ispășitoare. Domnul Hristos are în Sine însuși putere și tărie să vindece pe păcătosul pocăit.

„Trebuie să ne punem toată încrederea în meritele Mîntuitorului care S-a răstignit și a înviat. Privește și trăiește. Domnul Și-a dat cuvîntul. El va mîntui pe toți cîți vin la El

„Mulți nu vor să primească pe Domnul Hristos, pînă nu li se lămurește taina planului de mîntuire. Ei zăbovesc de a trăi prin credință. Mulți rătăcesc pentru a căuta temeieri și dovezi, pe cari niciodată nu le vor afla, în timp ce leapădă de la ei dovezile pe cari li le-a dat cu multă milă Dumnezeu. Ei se codesc de a merge în lumina Soarelui Dreptății, pînă nu li se lămurește cauza pentru care El luminează. Toți aceia care stăruie pe calea aceasta, nu vor ajunge niciodată la cu-

cunoștința adevărului. Dumnezeu nu va da la o parte orice motiv de îndoială. El dă dovezi îndestulătoare, pe cari să ne putem sprijini credința și dacă nu le primim pe acestea, sufletul rămîne în întuneric. Dacă aceia cari fuseseră mușcați de șarpe ar fi tot așteptat și s-ar fi tot codit și s-ar fi tot îndoit, înainte de a fi gata să privească, ar fi murit cu toții. Este datoria noastră ca mai întîi să privim, și numai după aceea privirea credinței ne va da viață“.

Chiar dacă păcătosul nu se poate mîntui singur, trebuie totuși să facă ceva, ca să poată ajunge la mîntuire. „Pe cel ce vine la Mine“, zice Domnul Hristos, „nu-l voi izgoni afară“. Ioan 6,37. Dar trebuie să vină la El; și dacă ne căim de păcatele noastre, trebuie să credem că El ne primește și ne iartă. Credința este un dar de la Dumnezeu, dar puterea de a o folosi este puterea noastră. Credința este mina cu care sufletul apucă mila și îndurarea date în dar de Dumnezeu.

Dacă pe de o parte, nimic altceva decît dreptatea Domnu-

lui Hristos poate să îndreptățească pe cineva să aiba parte de binecuvîntările legămîntului harului, totuși mîntuirea nu este un act în atara voinței creștinului. El trebuie să vrea, trebuie să dea pe față prin tot ce este și prin tot ce face că conlucrează cu puterile cerești, că a devenit un locaș al Duhului Sfînt cu care conlucrează la desăvîrșirea casei credinței sale pînă la măsura pînatați în Hristos. Venirea la Hristos nu înseamnă o simplă formă, și faptul că Hristos ne invita a veni la El cu toate păcatele noastre făgăduindu-ne iertarea, nu înseamnă că tuși de puțin ca asupra-ne nu sta nici o raspundere, nu ne ramine noua nimic de facut. Mîntuirea nu este un act ce aparține numai lui Dumnezeu prin Isus Hristos. „Spaiați-vă, curățiți-vă... luminează-te“ sînt cuvinte cari încă din vremea profeților aratau că credinciosului n revine o parte de facut în lucrarea mîntuirii sale. „Du-te și să nu mai păcatuiești“ sînt cuvintele Domnului cari arată că de la momentul punerii unei pietre de hotar în viața sa, creștinul trebuie să fie mai atent, spre a putea culege la sfîrșit de cale, drept roada, mîntuirea.

Venirea la Hristos, ca și venirea înaintea șarpelui de aramă în pustie, implică aducerea cu noi acolo a păcatului nostru, a-l înfățișa Lui în toată goliciunea să împreună cu hotărîrea ca de aci înainte calea credinței să fie mai luminoasă. Pe acest drum al pocăinței călcat în chipul acesta, vom găsi iertarea, asigurarea binecuvîntării cerești cu împlinirea făgăduinței dobîndirii cununei nepieritoare a nemuririi. Ajungerea aci cere conștiința greșelii săvîrșite pe care o avea David, ce mereu și mereu mărturisind-o amintea în psalmii săi : „Îmi cunosc bine fărădelegile, și păcatul meu stă necurmat înaintea mea“. Această conștiință va trezi în suflet dorința de curățire în măsura cea mai deplină.

Este de primordială importanță ideea pe care o prezintă David aci; și anume el vorbește de „fărădelegile mele“, de „păcatul meu“. Îmi cunosc bine fărădelegile“, zicea David, „și stau în fața păcatului săvârșit fără să mă scuz, fără să învinuiesc pe nimeni. Este păcatul meu și numai al meu, eu l-am săvârșit în enormitatea și grozăvia lui, cutremurătoare, așa că vei fi drept Doamne în hotărîrea Ta“. Ps. 51,2—4.

Și în lumina clară a stării de fapt a sa, se înțelege cât se poate de bine dorința lui de ridicare din această stare, prinderea lui cu tărie de Dumnezeu în vederea unei vieți mai bune, mai înalte: „Zidește în mine o inimă curată, Dumnezeule, șterge toate nelegiuirile mele“. Și numai astfel putu ajunge David, „om după inima lui Dumnezeu“.

Cît de cu totul altfel vom privi pe cei din preajma noastră, cită îndurare și bunăvoință vom da pe față întreolaltă dacă necurmat înaintea ochilor noștri vor sta propriile noastre nedesăvîrșiri și lipsuri!

Lucrul acesta l-a înțeles clar vameșul care „sta departe și nu îndrăznește nici ochii să și-i ridice spre cer: ci se bătea în piept, și zicea: Dumnezeule, ai milă de mine păcătosul!“ El se prezenta înaintea lui Dumnezeu conștient de ceea ce făcuse și cine era. Cit de cu totul altfel se înfățișa fariseul. El prezenta înaintea lui Dumnezeu pretențiile trufașe ale unei vieți plină de îndreptățire de sine, de desconsiderare a altora. În loc de a avea în mîna sa propriile sale lipsuri și păcate, el adunase în ea tot ce socotise defecte și nedesăvîrșiri în alții. Și de cită învățatură este concluzia pe care o trage Domnul Hristos: „Eu vă spun că mai degrabă omul acesta (vameșul) s-a pogorît acasă socotit neprihănit decît celalt. Căci oricine se înalță, va fi smerit; și oricine se smerește, va fi înălțat“. Luca 18,10—14.

De asemenea Domnul Isus spunea: „Cînd postiți, să nu vă luați o înfățișare posomorită, ca fățarnicii, care își slutesc fețele, ca să arate oamenilor că postesc“. Nu acesta este felul de dovedire a postirii, a rugăciunii, a pocăinței, „ci tu, cînd postești, unge-ți capul și spală-ți fața, ca să te arăți că postești nu oamenilor, ci Tatălui tău, care este în ascuns“. Mat. 6, 16—18.

Viața de credință nu trebuie să fie o pricină de moșorîre, de renunțare la tot ce înseamnă lumină, luminare sau bucurie; ci dimpotrivă.

Pocăința nu este nici o continuă tînguire sau descurajare, ci este o oprire pentru o clipă în vederea „intrării în noi înșine“ (Isaia 44,18) spre a ne lua timp să stăm de vorbă cu noi înșine, ca apoi cu hotărîri noi să urcăm mai sus spre tot ce înseamnă biruință. „Alerg spre țintă dînd uitării nedesă-

virșirile de pînă aci“, spunea apostolul Pavel, „căutînd să ajung să-L cunosc, pe El, pe Hristos, și să mă fac asemenea Lui spre a putea avea parte de învierea dreptilor“. Filip. 3,9—14.

Drumul pocăinței este drumul hotărîrilor de îndreptare puse imediat în aplicare: „Mă voi scula, mă voi duce la tatăl meu, și-i voi zice: Tată, am păcătuit împotriva cerului și împotriva ta“. Este drumul la al cărui celalt capăt un Tată iubitor stă gata să ne întîmpine spre a pune asupra-ne haina cea mai bună, haina dreptății Domnului Hristos, care să ne îmbrace în demnitatea avută de fii la început. Luca 15,11—22.

Inseamnă deci că pocăința nu este o inactivă stare contemplativă a jertfei Domnului Hristos, nici o rutină a unor obiceiuri și datini religioase, căci s-ar putea ca acestea să ajungă a ne preocupa într-atît

ȘFÎRȘIT DE TOAMNĂ

*Vint hoinar colindă-n lung de bulevarde;
Soarele de vară astăzi nu mai arde
Sus pe-acoperișuri și pe turlă. Deasă
Peste-ntreg orașul negura se lasă.*

*Mureșul își mină apele la vale
Tot ca înainte; însă pe-ale sale
Unde nici o barcă nu-și despică drum.
Plajele sub apă zac de mult. Acum*

*Plutele cu mere nu le mai zărești
Lîngă țărîm captive. Iar dacă privești
Zarea-ntunecată, colo, spre Șiria
Îți pătrunde-n suflet grea melancolia,*

*Căci pe toată culmea dealului cu vîi
Vezi că să lasară picle cenușii,
Pribegînd departe, de-a valma cu norii,
Se aud cum țipă în văzduh cocorii.*

*Dînspre cîmp-aduce vîntul: vuet, larmă;
Lung-prelung răsună goarna la cazarmă;
Frunzele prin parcuri tot mai multe cad:
Este pe sfîrșite toamna la Arad.*

ION BĂTRÎNA VOIVODENI

ca și Izraeliții, încît după o vreme să uităm rostul simbolului lor și să ne punem nădejdea în ele, ca aducătoare ale mîntuirii noastre, în felul acesta ele devenind un idol.

Cu trecerea anilor, izraeliții pierzînd din vedere simbolul șarpelui de aramă, au făcut din el un idol. A trebuit să se ridice un Ezechia care să sfarme acest șarpe de aramă, care în loc să îndrume gîndurile spre Dumnezeu acum ajunsese să ducă la idolatrie.

Se poate că în popasul experienței salvatoare, cercetîndu-ne casa credinței noastre să găsim în ea vreun idol cu aparență de sfințenie. Pocăința înseamnă și puterea de a trece peste aceste lanțuri ferecătoare, și transpunerea vieții noastre de credință în cadrul ei luminos și răspînditor de lumină și nădejde.

Drumul credinței este drum de bucurie, al răspîndirii mișcării de viață spre viață, în a face ca alții să fie fericiți prin prezența ta în mijlocul lor.

„Rugați-vă neîncetat“, spune apostolul Pavel, dar el ține să adauge imediat: „Bucurați-vă întotdeauna“.

Îndemnul apostolului la rugăciune neîncetată este lămurit de el prin cuvintele: „Luați aminte ca nimeni să nu întorcă altuia rău pentru rău; ci căutați totdeauna să faceți ce este bine atît între voi, cît și față de toți“. 1 Tes. 5,15—17.

Inseamnă deci că drumul mîntuirii pe calea rugăciunii este acea viață activă în toată făptuirea de bine față de oricare din semenii noștri, în tot jurul în care sîntem, și încă, o pricină de bucurie necurmată.

Pricină de tînguire

Tu în viață n-ai de ce;

Calea către biruire

Ea deschisă ție e.

Te avîntă fără teamă

Către ținte tot mai sus:

Tu sfințirea ține-n seamă,

Poți s-o ai, și-o dă Isus.

V. FLORESCU

Omul „după inima lui Dumnezeu“, într-unul din momentele cercetării de sine, pune următoarea întrebare: „Doamne, cine va locui în cortul Tău? Cine va locui pe muntele Tău cel sfînt?“ și tot el dă, mai departe, răspunsul: „Cel ce umblă în neprihănire, cel ce face voia lui Dumnezeu, și spune adevărul din inimă“.

Rostirea adevărului — iată una din marile probleme universale, cu care e confruntată viața fiecărei ființe omenești. Întregul raport al Sfințelor Scripturi este dezvoltarea fidelă a marelui și îndelungatului conflict dintre adevăr și minciună, dintre lumină și întuneric.

Definiția minciunii. „O minciună este un fals exprimat sau făcut pentru a induce în eroare. Ea este falsificarea sub orice formă a realității, este răstălmăcirea adevărului, indiferent de motiv. Este o tăgăduire a adevărului, o infățîșare a lucrurilor așa cum ele nu sînt în realitate. Ea face din alb negru și din negru alb; ea desparte pe soț de soție și pe prieten de prieten; ea dă naștere la bănuielile rele, la gelozie și pune curse, ea tocește conștiința și distruge încrederea. Minciuna este tovarășa hoților, a jucătorilor de cărți, a desfrînaților. Ea minjește tot ce întilnește în cale și este vrăjmașă a tot ce este nobil, adevăr și curăție“.

A da toate explicațiile posibile și a lumina în întregime, în mod teoretic, problema minciunii, sub toate aspectele ei, înseamnă a dărîma toată fortăreața diavolului; or, aceasta este o sarcină extrem de grea pentru un biet muritor. Mă voi rezuma, de aceea, la problemele de principiu și voi încerca să ating cîteva aspecte esențiale.

Izvorul minciunii. „Oridecite ori spune o minciună, vorbește din ale lui“ (Ioan 8,44), spune Domnul Isus despre Satana. Atunci e el original. „În el nu este adevăr“. Folosește adevărul ca să-și camufleze minciuna și să-i dea efect. Dar acest adevăr nu e al lui, căci în el nu există adevăr.

Prima și ultima minciună pe pămînt. Cînd a ispitit pe Eva, diavolul a declarat: „Nu veți muri!“ Era cea dintîi minciună rostită pe planeta noastră. Tot el o va spune și pe ultima, și anume, după cea de a doua înviere, se va infățîșa înaintea nelegiuitorilor ca salvator, afirmînd: „Eu v-am înviat!“ Aceasta va fi ultima minciună. Minciuna, sub orice formă, este metoda Satanei. Oricine spune o minciună, indiferent de formă sau situație, folosește o metodă a Satanei și este în conflict cu adevărul, cu Dumnezeu.

Motivele minciunii. Ne-am pus oare vreodată întrebarea: De ce mint oamenii? Ce-i determină să

răstoarne realitatea, să afirme exact contrariul, irealul, falsul? Care sînt deci motivele minciunii? Fiind un păcat, minciuna nu are motive care să-i poată justifica existența. Există totuși anumiți factori care îi determină pe unii să recurgă la minciună, să falsifice faptele, și anume: a) Teama; b) Interesul material; c) Ca să facă rău; d) Din pretinsă iubire; e) Obişnuința; f) Lauda de sine; g) Din distracție; h) În glumă.

Diverse aspecte ale minciunii.

În zonele calde ale planetei noastre există o vietate numită cameleon. Aceasta are proprietatea de a-și schimba culoarea corpului după aceea a mediului unde se află, și în felul acesta se apără de dușmani, sau, dimpotrivă, se ascunde, ca să atace. Cam asemănător cameleonului este acela care stă în echivoc, afirmă sau se prezintă astfel încît să fie înțeles oricum, ca să profite de orice situație și întotdeauna să poată cădea în piciorare, asemenea pisicii. E vorba deci de cel lipsit de integritate, care răstoarnă realitățile oricum și oricînd, pentru satisfacerea scopurilor egoiste sau haine.

„Spuneți vulpii aceleia...”, a zis Domnul Isus referindu-se la Irod. Vulpea este recunoscută ca un mamifer foarte viclean, reușind să-și păcălească cu multă iscusință adversarii. Prin mișcări derutante ale corpului și cozi, poate da impresia că va alerga într-o anumită direcție, în timp ce, de fapt, dispăre neobservată în altă parte. Hristos a asemănat pe Irod cu vulpea, ilustrînd în felul acesta caracterul perfid și șiret al acestuia.

În evul mediu, Iezuiții au elaborat așa numita melodia a „rezervei mintale”, și anume: „Poți spune orice minciună, dacă imediat în gînd afirmi contrariul, sau faci un daos”. Felul acesta de a ascunde realitatea e foarte răspîndit și practicat de mulți. De pildă, cînd o persoană este rugată să împrumute ceva, afirmă că nu are, chiar dacă nu acesta este adevărul, căci, în gînd, completează imediat: „Nu am de dat!”. În acest fel e satisfăcută conștiința, omul caută să se justifice, să-și îndreptățească întrucîtva purtarea. Tot rezervă mîntă este și a spune numai o parte de adevăr, ascunzînd restul cu scopul de a induce în eroare. E drept, nu e cazul să spunem totdeauna tot ceea ce gîndim, trebuie să avem tact, să fim prudenți, înțelepți, însă, ceea ce afirmăm să fie numai purul adevăr, să nu fie frînturi derutante, care, prin faptul că sînt redată numai parțial, răstoarnă adevărul. De pildă, Petrică și Ionel s-au jucat cu mingea și au spart geamul casei. Mama întreabă pe Ionel: „De ce ai spart geamul?” iar el răspunde: „Petrică l-a spart!” și vice-versa. Dar fiecare minte, căci l-au

spart amîndoi. Fiecare spune adevărul numai pe jumătate, în consecință, minte.

Adevărul, mic sau mare, în ceea ce privește valoarea ideii redată, sau dimensiunile frazei care o conține, este adevăr. Paharul poate fi mic sau mare, dar este pahar întreg, în timp ce ciobul nu este niciodată pahar, oricît de mare ar fi el. E numai o ruptură, o stricăciune a vasului; astfel este minciuna, chiar cînd ea reprezintă o parte din adevăr, dar este așa redată, încît cu premeditare derutează și produce confuzie.

Orice cuvînt sau frază care se bazează pe intenția de a deruta pe aproapele de la înțelegerea realității e un fals. De asemenea, dacă dintr-un număr de motive ale unui fapt îl prezentăm ca motiv principal pe cel mai neînsemnat, care prin sine exclusiv nu poate da naștere faptului respectiv, ci e numai derutant de la cauza esențială, nu sîntem sinceri. Bunăoară, am fost undeva și revin acasă. Nu doresc să știe familia unde am fost. Ca să maschez realitatea, în drum spre casă trec pe la poștă. Cînd sînt întrebant unde am fost, răspund: „Am fost la poștă!” E oarecum așa, dar în fond am ascuns în mod voit adevărul căutat, am lansat o ceață care să tînuiască adevărata față a lucrurilor.

A spune vorbe de două sau mai multe înțelesuri pentru a produce confuzie, este de asemenea o formă de manifestare a nesincerității.

Minciuna poate fi paravan pentru tînuirea intențiilor, sau faptelor.

Cum stau oare lucrurile cu tentativa de minciună, adică în cazul cînd ea rămîne în intenție, neaplicîndu-se pînă la capăt, deoarece n-a mai fost considerată necesară? Adică, prevăd că voi trece printr-o situație dificilă și pregătesc o minciună, ca soluție salutară. Între timp, lucrurile iau o altă întorsătură, situația presupusă nu se mai produce, și, ne mai fiind nevoie, nu mai spun minciuna. Sînt vinovați, sau nu? Socotesc că da. Nu un regret lăuntric mă determină să renunț la intenția păcătoasă, ci lipsa ocaziei de aplicare. Intenția este în acest caz anticamera și germele răului; chiar dacă ispita nu este păcat, aici hotărîrea de a păcătui stăpînise voința, încheiasem cu cel rău contractul de a colabora cu el. E o mare deosebire între a fi ispitit și a lupta în mod hotărît cu ispita, sau, dimpotrivă, a nutri păcatul și a fi decis să-l făptuiești, cînd se va ivi ocazia.

Orgoliul este o variantă a nesincerității. Cînd omul caută să pară ceea ce nu este, falsifică adevărul. Dar, la fel stau lucrurile și cînd caută să nu pară ceea ce este.

Iată alte forme de neadevăr: Complimente înșelătoare (șarpele din Eden, în discuția cu Eva); ocultura adevărului; fraze lingușitoare (Absalom săruta pe cei care veneau la David pentru dreptate, aprecia ca justă cauza lor, zicînd că el, de ar fi împărat, i-ar mulțumi pe toți); exagerări; lașitatea — omul evită lupta fătîșă, se furișează și încearcă să lovească pe aproapele său pe la spate și prin surprindere; ipocrizia — acceptarea nesinceră a părerilor unei persoane, cînd de fapt eu văd lucrurile altfel, acestea de teamă, pentru a obține favoruri.

Uneori se spun minciuni sub formă de glumă. Sosesc acasă și întreb: „A venit mama?” Răspuns: „Nu!” și deodată mama sare din dosul ușii în întîmpinarea mea. Surpriză, nu? Care e oare aici situația: e minciună, sau nu? Orici s-ar spune, oricîte scuze s-ar prezenta, adevăr nu e. Fiecare cuvînt sau manifestare din viața noastră sînt notate de îngeri, fără a specifica dacă a fost sau nu o glumă. Biblia zice că noi trebuie să trăim așa cum a trăit Isus. Cine și-ar putea închipui la Mintuitorul asemenea practici!?

Omul poate minți prin expresia feței, prin închiderea unui ochi, printr-un gest cu mîna. Și tăcerea poate fi folosită drept nesinceritate: „Știi că nu este nimic adevărat din cele ce se spun la adresa cuiva, și, nu numai că nu ai curajul să restabilești adevărul, dar taci și surzi, sau faci un gest de aprobare”.

Fătărnicia e una din formele nesincerității. Vînzătorul așează merele pe masă, iar deasupra le pune pe cele mai frumoase. Curățim partea exterioară a paharului, iar interiorul mai puțin... cel puțin la adunare să fim mai evlavioși... Se pot exprima cuvinte care nu arată adevărul simțămînt al inimii, de pildă, Irod a zis magilor: „... căci vreau să mă închin și eu Lui!”

Se spun și minciuni din politețate. „Bună ziua!” și poate sînt supărat pe el. „Ce mai faci?” „Bine, mulțumesc!” Iată un răspuns mașinal, negîndit, dar în același timp necorespunzător realității. O doamnă vine în vizită. Ea bate la ușă. „Ah, ce neplăcut, zice încet gazda!” Doamna intră, și întreabă: „Te deranjez?” „Absolut deloc, ce bucurie!” Și Margareta e de față. Ea ascultă și crește, crește și ascultă. Fetița ia zilnic porțioara de lecție a minciunii și învață cum să mintă, cum să exprime sentimente pe care nu le are, să ascundă sentimente pe care nu le are.

Cineva zicea: „Avem și noi momentele noastre de sinceritate!” Să avem momente de sinceritate, sau să spunem întotdeauna adevărul? Sînt unele situații dificile. Ne bunul întreabă unde e copilul, ca să-l omoare. Să-i spunem unde este? Sau, pot fi alte cazuri, mai

complicate, unde se pare că numai un fals poate fi salvator. Cum să procedăm? Dumnezeu zice: „Cheamă-Mă în ziua necazului!“ Satana zice: „Spune o minciună!“ Pe cine să ascultăm? Minciuna este păcat, și păcatul nu e nici salvator, nici aducător de fericire reală. Noi trebuie să ne rugăm Domnului. El veghează asupra vieții noastre; El are mii de căi, unde noi nu mai avem niciuna, unde credem că numai minciuna ne-ar putea salva.

Și celui bolnav trebuie să-i spunem adevărul, sau nu? E bine să-l spui că va trăi și moartea să-l surprindă nepregătit, sau să-i spui că va muri, și, drept urmare să-și piardă curajul, sfîrșindu-se mai devreme? În asemenea situații, o strînsă legătură cu Dumnezeu ne va furniza înțelepciunea necesară. Trebuie să umblăm cîrmuiți de Duhul, și El va lucra prin noi. Atunci, nici nu vom minți, nici nu vom descuraja pe cel suferind. Un lucru e sigur: i se pot da oricîte speranțe, amintindu-i nemărginitele îndurări ale Domnului, făgăduințele Sale prețioase.

Urmările nesincerității, ale minciunii. Ce se întîmplă cu un om care minte? Cel care spune minciuni, nu va mai fi decît crezut.

Un om a murit pentru o minciună. Era un Amalecîț, care, venind la David, a afirmat că el a ucis pe Saul. Drept pedeapsă, David a poruncit să fie ucis. De fapt, nu Amalecîțul ucisese pe Saul, ci, atît Saul cît și cel care-i purta armele s-au sinucis aruncîndu-se în sulită. Minciuna are un efect dezastruos asupra sufletului omenesc, ucide bunele însușiri și degradează caracterul, e un teribil agent de putreziciune. Mai primejdios decît leul e microbul și mai primejdios

decît microbul e virusul, mult mai mic, mai greu de combătut și de cunoscut cînar. Păreră generală este că minciuna nu ar fi mare lucru, că ar fi un fapt mărunț, ușor scuizabil, dar tocmai de aceea e cu atît mai periculos.

În Apoc. 22,15 se afirmă că, pînă la urma, toți mincinoșii vor pieri. Mintuiți sînt aceia în gura carora nu s-a găsit minciună. Însemnează oare că ei n-au mințit niciodată? Poate că nu, însă ei au reușit pînă în cele din urmă să biruiască și să părăsească orice formă a minciunii.

Valoarea eternă a adevărului. Datoria noastră morală și o condiție a fericirii noastre este a spune oricînd și oriunde numai adevărul. Mai bine să facem ceva fără să promitem, decît să promitem fără să facem. Să nu abuzăm de promisiuni. „Ia seama, dacă ceea ce făgăduiești este posibil și drept, căci făgăduința dată este o datorie“, zicea Confucius. Pentru a spune adevărul, trebuie să-l cunoaștem. Să fim cît mai aproape de Domnul, cît mai bine hrăniți cu adevărul Său. Acesta ne va libera de orice tendință spre nesinceritate. „Învață să spui nu știu; cu asta nu vei ajunge niciodată mincinos“ (Talmud). Să nu afirmăm ceea ce nu cunoaștem precis și bine, mai bine să recunoaștem că nu știm, decît să exagerăm, să răstălmăcim. Memoria ne va înșela uneori și ne va predispuce la neadevăruri. Să admitem în asemenea cazuri posibilitatea de a fi uitat. Să trăim rezerva cercetării acolo unde nu sîntem siguri și să susținem numai ceea ce ne este clar și perfect dovedit. Expresii ca: probabil, s-ar putea, dacă nu greșesc, presupun, să vedem, dacă va ajuta Domnul,

se spune, am auzit că, etc., ne vor feri adesea de a rosti neadevăruri.

Înțelepții au formulat lapidar prețioase constatări în legătură cu adevărul și minciuna. Iată cîteva din ele:

„Minciuna a fost totdeauna groaza neamului omenesc“. (Lacordaire).

„Minciuna este o degradare a caracterului. Ea conduce la toate înfamile“. August Maquet.

„Minciuna este ca un bulgăre de zăpadă: cu cît îl rostogolești mai mult, cu atîta se face mai mare“. Luther.

„Minciuna are nevoie de picioare multe“.

„Cel ce spune o minciună, nu-și dă seama de fapta ce o face, căci trebuie să spună alte mii de minciuni, ca să o susțină pe cea dinții“. Pope.

„După ce ai mințit, îți trebuie o bună memorie“. Corneille.

„În nici o împrejurare, omul nu are voie să spună minciuni“. T. Carlyle.

„Cuvîntul vostru să fie da, da; nu, nu. Odată spus, să fie ca monumentul de granit, fixat în pămînt“. Wagner.

Rostirea adevărului fără a suferi, în general, mă silește să mă port corect, să evit relele în viața mea. Adevărul mă obligă la o viață cinstită, ireproșabilă. „Acela care se silește să nu mintă niciodată, se va feri de toate faptele, pe care ar trebui să le acopere mințind“.

Ar trebui, deci, să rugăm pe Domnul „să ne sfințească prin adevărul Său“, ca „adevărul să ne facă liberi“ față de orice vină, „să spunem adevărul din inimă“, ca astfel să putem „locui în cortul Său, pe muntele Său cel sfînt“.

RADU M. ȘTEFAN

LA SFÎNTA CINĂ

Cu inima zdrobită, m-apropii de altar
In fața mesei Sale, a locului cel sfânt:
Un colț de cer coboară în suflet, pe pământ —
Și-o sfântă atmosferă domnește-n sanctuar.

Privesc pe masă pîinea, și vinul pregătit
Iar dincolo de ele, ... parcă-L zăresc pe Hrist
Ducînd pe umăr crucea îndurerat și trist
Și-apoi, pe-aceeași cruce în chinuri răstignit.

Păcatul meu pe cruce L-a dus și-a suferit;
Păcatul despărțit-a pe om de Dumnezeu
Adus-a suferința... Ce păcătos sint eu!
Și azi, la masa sfîntă de Domnul sint poftit.

Îmi dă în mînă pîinea. O, cine poate, cine,
Să simtă suferința care-a simțit-o El?
Cînd trupul Său se frînse înjunghiat ca Miel
De care-mi amintește, azi pîinea Sfintei Cine?

Mi-ntinde și paharul cu vinul bun, gustos,
E sîngele jertfirii udînd acest pămînt
Și care mîntuiește în Noul Legămînt...
E salvatorul sînge al Mielului Hristos!

Da, eu primesc azi pîinea, primesc la fel
paharul,
Mănînc din trupul sacru, beau sîngele-n
simbol,
Și gînduri vii, mulțime se deapănă domol
Slăvind iubirea, harul și jertfa și calvarul.

Ajută-mi Tu să-mi fie spre binecuvîntare
Să-mi amintească pururi de-a doua Ta venire
Ca să o iau și-n ceruri, schimbat în nemurire
La masa cea de obște, în sfîntă sărbătoare!

TITU ZAMFIR

Curierul
ADVENTIST